

МІСТЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Ч. 1 (18)

1965

Рік IX

«МІСІЯ УКРАЇНИ»

орган
Головної Управи
Спілки Визволення України

—o0o—

MISSION OF UKRAINE

published by
The Association for the Liberation of Ukraine

—o0o—

MISSION UKRAINE

Herausgeber
Bund zur Befreiung der Ukraine

—o0o—

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

	За 4 числа	За 2 числа	Окреме число
Австралія	—0:14:0	0:7:0	0:3:6
Австрія	—36 шіл.	18 шіл.	9 шіл.
Англія	—0:10:0	0:5:0	0:2:6
Аргентина	—72 пез.	36 пез.	18 пез.
Бельгія	—80 фр.	40 фр.	20 фр.
Бразилія	—28 крз.	14 крз.	7. крз.
Венецуеля	—4,80 бол.	2,40 бол.	1,20 бол.
Німеччина	—4 н.м.	2 н.м.	1 н.м.
Нова Зеландія	—0:10:0	0:5:0	0:2:6
ЗДА і Канада	—\$ 1.60	80 цнт.	40 цнт.
Парагвай	—20 гвр.	10 гвр.	5. гвр.
Франція	—7,2 ф.ф.	3,6 ф.ф.	1,8 ф.ф.
Швеція	—6 кр.	3 кр.	1,5 кр.

Замовлення на передплату й грошові перекази
слати на адресу:

Mission of Ukraine
Box 51, Postal Station "C",
Toronto 3, Ontario, Canada.

Редагує

Політичний Відділ Головної Управи СВУ.
Редакція застерігає за собою право скорочувати
статті і правити мову. Статті підписані автора-
ми, не обов'язково висловлюють погляди чи ста-
новище редакції. Анонімних матеріалів і стат-
тей не поміщуємо. Передрук дозволений за по-
данням джерела.

Матеріали до друку слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

ЗМІСТ

Американці за Свободу Поневолевих Народів	1
В. Коваль: Не дискутувати, а поборювати	2
Ф. Слобідський: Що приховано під плащиком	
УРДП?	9
М. Трихрест: "Таємничий уряд США"	11
35-ліття суду над СВУ	15
Третій Крайовий З'їзд СВУ в Канаді	15
Повна однозгідність	16
В. К.: "Контакти" і політичні акції СВУ	17
Т. Бульба-Боровець: "Пишіть правду..."	23
В. Дубровський: Відкритий лист до Павла Тичини	21
Гліб Старовіт: Вінок (Героям-мученикам СВУ)	22
Знущення німецьких расистів під опікою ЗУАДК-у й ЦПМЕН?	23
Третє Велике Віче СВУ	27
Англомовна преса, радіо й телевізія... ..	30
Листування редакції	31
Коляда на СВУ	31

На обгортці: Члени СВУ в Нью Йорку пікетують ансамбль Мойсеева з Москви.

МІСІЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

АМЕРИКАНЦІ ЗА СВОБОДУ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ (AMERICANS TO FREE CAPTIVE NATIONS)

Під такою назвою створено в Сполучених Штатах Америки нову політичну організацію. Це вперше в історії цієї країни співпрацюватимуть спільно: натуралізовані американські громадяни з поміж різних національних груп з тут народженими американськими патріотами, які прийшли до висновку, що майбутнє США тісно пов'язане з національно-державною незалежністю народів цілої земної кулі, насамперед тих, які знаходяться в колоніальній залежності від комуністичної Росії, чи є її сателітами, чи поневолені китайськими і югославськими комуністами. Боротьба з комунізмом в його глобальному значенні є ціллю АСПН.

Щоправда в Сполучених Штатах Америки начислюється понад 3 тисячі організацій, які провадять боротьбу з комунізмом (Див. "Фіrst Нейшонал Діректори", 1965 р.), але все це локального значення групи, розрізнені, між собою, й лише деякі з поміж них, як наприклад "Бирч Сосаєті" мають великий вплив серед американського народу. Однак її діяльність обмежується самими США, а такі справи, як поневолені комунізмом народи її провід не цікавлять. Безперечно усі вони своїми протикомуністичними публікаціями, протестами й демонстраціями послаблюють комуністичну диверсію в США, а також викривають дії світової мафії, але нерозуміння ними ваги свободи народів в цілому світі, зменшує потенціал протикомуністичних сил.

Спілка Визволення України була однією з найактивніших ініціаторів створення Американці за Свободу Поневоленіх Народів, а тепер продовжує її розбудову.

Більше півроку забрало опрацювання політичної платформи та організаційної структури цієї організації, що їх ретельно обмірковували представники різних національних груп спільно з американськими патріотами, узгоджуючи до деталей цілі й завдання майбутньої політичної сили, яка мусить себе виявити в американському політичному житті.

Теперішні домінуючі в США республіканська й демократична партії притягають на свій бік у виборах ті чи інші етнічні групи, головню з поміж поневоленіх Росією народів, нікого не зобов'язуючими передви-

борчими обіцянками про "визволення" поневоленіх комунізмом народів з яких одні до тих поневоленіх "зараховуються", а інші "виключаються". Після виборів обидві партії забувають про свої обіцянки і щойно їх знову "пригадують", коли насуваються нові вибори.

Тиждень Поневоленіх Народів, що його кожного року проголошує Президент уряду США, вже так обкрайний від поневоленіх, що його фактично зведено до згадування лише московських сателітів?

Новостворена організація підтримуватиме у виборах лише тих з поміж кандидатів на президента, конгресменів, сенаторів і локальних репрезентантів, які не залежно від їхньої партійної приналежності є справжніми антикомуністами й не на словах, а на ділі сприяють визвольним змаганням народів, що впали жертвою; московського, чи будь-якого іншого колоніалізму.

В початкових школах у середніх та вищих учбових закладах США подається фальшивий образ московсько-комуністичної імперії, тому американці дивляться на СССР, як на Росію, а поневолені нею народи уважають росіянами. Пересічний американець цілковито не орієнтується в багатьох проблемах сходу Європи. При такому стані важко переконати американців в слухності допомоги визвольним змаганням поневоленіх Росією народів. Московська, як червона так і біла пропаганда, прищепила в США переконання, що Україна, Білорусь, Грузія, Вірменія й інші поневолені Москвою країни є рівнозначні з поняттям окремих штатів США. Виходить, нібито так, що в Україну, Білорусь чи Грузію наїхали звідкілясь імігранти так, як скажемо до Тексасу, Нью Йорку чи Пенсильванії?

Новостворена організація має приділити пильну увагу ширенню правди серед американського народу про минуле поневоленіх Росією народів, про їх відрубну від москалів історію й культуру, про СССР, як в'язницю багатьох націй.

Отже, завдання, які ставить перед собою АСПН, а є їх багато більше, насправді колосальні. Вони вимагатимуть великих фінансових видатків, зокрема уруччелення власних радіопрограм, телевізійних передач,

власної преси та видавництва. Провід АСПН сподівається, що знайде меценатів серед американського громадянства для фінансування своєї діяльності й робить у цьому напрямку відповідні старання.

На цій території США, мають бути створені клітини АСПН у вигляді політичних клубів, опертих на індивідуальному членстві.

Найвищим законодавчим і контрольним органом Американці за Свободу Поневолених Народів є Рада Директорів у склад якої входить по два представники від кожної національної групи, що є членами АСПН. Рада Директорів вибирає Екзекутиву для оперативного керівництва всією організацією та покликає до життя Комісії, які розроблятимуть плани намічені Радою Директорів.

Президентом АСПН вибрано п. Альфреда Корн, невідомого й відданого справі поневолених народів політичного діяча, а на секретаря Екзекутиви й фінансового представників Співки Визволення України. Два інших входять до складу Ради Директорів.

Відповідні позиції приділено й представникам інших національних груп, яких в АСПН має бути понад 30. Членами АСПН можуть бути також американські антикомуністичні організації, які визнають її політичну платформу.

Екзекутива АСПН нав'яже контакти з іншими антикомуністичними організаціями, між якими вже погрожено справу співпраці й координації політичних акцій. Це є: Інформаційна Агенція США; Антикомуністична Ліга Азійських Народів, до якої належать: Копейська Республіка, Тайван (китайці), Філіппіни, Тайланд, Південний Вет Нам; Асамблея Поневолених Європейських Народів; Співка Протикомуністичної Освіти; Американський Робітничий Інститут; Антико-

муністичний Відділ Американського Легіону. Заходи щодо співпраці з іншими протикомуністичними організаціями продовжуються.

Співка Визволення України мала намір нав'язати контакти з проводом АБН для устійнення взаємовідносин АСПН з Американськими Приятелями АБН, ще до того, коли б прийшло до розмов про співпрацю між обома організаціями, але виявилось, що провідні особи цього середовища ще не готові для таких розмов.

З цих причин Президент АСПН відхилив запрошення Американських Приятелів Антибольшевицького Блоку Народів взяти участь в прийнятті, що його було влаштовано в Нью Йорку з нагоди перебування тут голови АБН п. Я. Стецька.

Створення організації Американці за Свободу Поневолених Народів, це те, про що довгі роки мріяли українці й інші національні групи в США: вивести визвольну справу із загорожі, зокрема українського національного середовища на широкі простори американського суспільства.

Перший крок у цьому напрямку зроблено. Попереду великі перспективи, які можуть бути здійснені лише при умові підтримки АСПН всіма українськими патріотами й патріотами інших національних груп не залежно від їх партійної приналежності.

Враxуймо вагу хвилини! В час, коли серед української спільноти на чужині гоширюється пошесть пропаганди про "співівнування" з московськими колоніалістами, а в УССР вишукуються "реалітети" української "державности", в американському народі випостає рух за свободу й державну незалежність всіх народів і рас.

В. Коваль,

голова Президії Світової Ради СВУ

НЕ ДИСКУТУВАТИ, А ПОБОРЮВАТИ

(Про "контакти" й "культуробмін")

Другий пленум "Советского комітета по культурним зв'язам з соотечественниками за рубезом", який відбувся в Москві в квітні 1965 року підтвердив, що "контакти", які планувало московське КГБ себе виправдали. Кагебісти позитивно оцінили наслідки "культурного обміну", при його допомозі, як вони звітували, налагоджено зв'язки з представниками різних емігрантських організацій і поодиноких осіб.

(З газети "Голос Родини")

В основі політичної діяльності відновленої на чужині Співки Визволення України є боротьба з комунізмом, як загальнолюдським злом та його відмінами московсько-шовіністичного й "націонал-комуністичного" забарвлення.

Учили в бік "націонал-комунізму" в сателітах СССР і в Югославії це тимчасовий "карантин", який зносить Москва, доки приготується їх проковтнути, як се свого часу було пророблено з "націонал-комуністами" в "союзних республіках" СССР, а зокрема в Україні.

Звичайно, ніякої різниці між московськими комуністами й т. зв. "націонал-комуністами" немає. Вони обое тоталітарні й антинародні.

В Україні руками українських "націонал-комуністів", комуністи московські винищили українську національну інтелектуальну й політичну еліту та свідомі сили українського народу, а після цього зліквідували й самих "націонал-комуністів", щоб не заважали порядкувати Росії в колонії УССР.

І даремно політичні невігласи на еміграції силкуються "доказати", що мовляв українські "націонал-комуністи" пізніше зрозуміли "свою помилку" й дехто з

поміж них навіть покінчив життя самогубством, як Хвильовий, Скрипник, Любченко, Микитенко...

Якщо таку пропаганду ширять сталінсько-хрущовські недобитки з поміж тих "націонал-комуністів", що випадково опинилися на еміграції, то це річ зрозуміла. Однак політичним невігласам треба знати, що, наприклад, Хвильовий залишив записку, де написав, що є "найщирішим комуністом" та вболіває, що заарештували Ялсового, його найближчого друга, письменника, члена ЦК КП(б)У.

Цього Ялового в одному з концтаборів півночі зустрічав п. О. К., який є тепер у США й мав з ним часті розмови під час каторжної роботи на пилюванні дерева. І Яловий ніколи не каюся в тому, що українські комуністи нищили український національно-свідомий елемент, який заважав їм будувати "загірну комуну". Отже був це комуніст-фанатик, а своє ув'язнення уважав за якусь "помилку".

Є й багато інших фактів, які підтверджують, що винищувани Москвою українські "націонал-комуністи", до кінця життя залишалися комуністичними дурисвітами.

На еміграції є недобитки сталінського терору, українські "націонал-комуністи", але вони й по сьогодні не визнають своєї "помилки" у вислужництві Москві.

Тому підпільна СВУ в Україні провадила боротьбу на два фронти: проти (так, планове невігласи, проти!) московсько-комуністичних колоніалістів та їх вислужників українських "націонал-комуністів". Не будь над ними московської опіки "радянський" режим в Україні був би зметений українським народом.

Однак з тактичних міркувань можна було б "миритися" з існуванням на чужині такого політичного середовища, яке б з позицій "націонал-комунізму" атакувало московсько-комуністичних шовіністів за їх русифікаційну політику в "союзних республіках", а зокрема в УССР та "спонукувало б" комуністів, і комсомольців, наприклад українського роду, визбутися рабського підкорення "старшому братові", вказуючи на приклад комуністів у сателітах СССР, які бодай мінімально є господарями на своїх територіях.

Але таке середовище мусіло б бути цілком ізольоване від загальної маси української самостійницької еміграції, яка повинна твердо стояти на позиціях безкомпромислового самостійництва не залежно від жодних міжнародних обставин та змін в СССР, навіть якщо б припустити неможливе, що русифікаційний тиск Москви в Україні був послаблений або й зовсім припинений.

Інтелектуальні базикали охорону українських самостійницьких сил, що її провадить СВУ називають "комплексом меншевартості", "боязуством" перед "інакше-думаючими" і т. п. Хай базикають. Як уряди самостійних держав дбають про моральний стан своєї нації й так само про її державно-політичне наставлення й з цією метою поборюють комуністичну диверсію, так само й провідні сили української самостійницької еміграції мають право не допускати до неї базили розкладу звідкіля б вони не ширилися.

Мусимо завжди пам'ятати, що лише в Українській Самостійній Державі українська нація буде господарем своєї долі!

Не будемо ворожити, яким шляхом здійсниться й коли ця заповітна мрія українського народу, але українська самостійницька еміграція зможе виконати свій обов'язок супроти України лише тоді, коли стоятиме на безкомпромисових позиціях самостійності!

Це не випадково, що проти "націонал-комуністичних" режимів у сателітах СССР виступають на еміграції поляки, румуни, мадари, серби й інші. Вони, як ще не давно державні народи добре знають, що лише в національних державах є запорука існування нації.

Однак положення поневолених Росією народів є в багато складнішої ситуації ніж сателітів, тому й поставлено тут справу "націонал-комуністичного" середовища, коли б таке було, та відношення до нього Спілки Визволення України. Але в такому його розумінні, як ми подали, воно на чужині не існує. Знані нам кубла т. зв. українських "прогресистів" в США і в Канаді є московськими експозитурами. Це не лише зрадники інтересів українського народу, але й сексоти Москви супроти українських комуністів в УССР, яких із-за кордону змушують рабському підкоренню Росії.

Натомість, маємо на еміграції політичну партію (УРДП), яка складається з бувших кадрів КП(б)У й комсомолу в УССР, що іменують себе "хвильовистами", тобто недобитками українських "націонал-комуністів". Вони присмокталися до тіла української безкомпромислової самостійницької еміграції й докладають усіх старань, щоб "переставити" її політичну й культурну діяльність на реїки "реалітетів" в УССР. "Теорія" такого "переставлення" виходить з того, що в сучасній Україні треба орієнтуватися на тих, що при владі, на керівній роботі, бо лише вони здатні "визволити" УССР від Москви. Але дивно чому "хвильовисти" цього не робили, як самі були в УССР?

На це в них готова відповідь: тоді, мовляв, було небезпечно за свою шкіру, бо був "сталінський терор", а тепер "полекшало".

Й характеристично, що впарі з такою "теорією" ця партія і взагалі "хвильовисти" паплюжать підпільну діяльність Спілки Визволення України під софитами, а її діячів називають агентами московської розвідки. Натомість московських вислужників типу скрипника, хвильорого, любченка і їм подібних прославляють, як "мучеників" в ім'я інтересів українського народу.

Таким чином безкомпромисове самостійництво мусить поборювати не лише московський колоніалізм в Україні і його вислужників, але й тих, що руйнують засади самостійництва і його фронт на чужині.

Лише така політика української еміграції буде сувалена більшістю українського народу в підсоветській Україні. Знаємо це з власного перебування в УССР. Хоч ми й не орієнтувалися тоді в еміграційних відносинах про те не мали жодного сумніву, що за кордоном в інтересах українського народу діють українські самостійники.

Але на чужині інтелектуальні базикали, які ніколи під софитами не бували й ще не так давно кожного "східняка" інакше не називали. як "большевиком", тепер закопалися такі в справжніх большевиків й взяли нас ловчати, як то там є в тій УССР. Наш чвертстопітній досвід під софитами вони "не беруть під увагу", бо ми, по-їхньому вже "відстали" від тих "процесів", які там відбуваються.

Хай базикають. В жодні дискусії з ними ми вступати не м'ємо найменшого наміру, тим більше, що за їх спиною стоять "консультанти", теж з підсоветської України" і хоч вони з таким самим еміграційним "стажем", як і ми, безкомпромисові самостійники з Наддніпрянщини, про те для базикалів вочи "автооритети" і тільки тому, що вони справжні большевики й орієнту-

ються на "реалітети" в УССР, а не лише є "проти", як ми з СВУ. Одним словом, інтелектуальні базікали такої думки, що в Україні всі тепер, якщо не комсомольці, то напевно комуністи й хто з ними не хоче мати "контакти", то це значить "негус" український народ. Що базікалем до того, що советська статистика подає, що наприклад в УССР є понад мільйон членів і кандидатів комуністичної партії (КПУ) й понад три мільйони комсомольців? З цього виходить, що решта є безпартійні, але згідно "логіки" базікалів вони також очевидно "большевики"?

Певно, що й серед українських комуністів і комсомольців та вимушених вислужників московських колоніалістів в Україні є українські патріоти, але було б великою помилкою з нашого боку їх "сортувати" під цим оглядом.

Однак знаємо, що в УССР комуністів з українським національним хребтом є мізерна кількість, а тому ніякого впливу на хід будь-яких подій в Україні вони не мають. До того ж серед членів КПУ більша половина не українського елементу, який ніколи не допустить до "національного хвилю" в українському питанні.

Якщо б в КПУ було українців стільки як поляків у польській, чи мадярів у мадярській компартіях, а вони становить 90% членства, отже є національно однородні, тоді б базікали ще мали якусь "надію" на українських комуністів, але Москва знає, як "регулювати" відсоток "хахлів" в КПУ, щоб вони сиділи тихо.

Тому партійних чиновників і бюрократів і всіх тих, які в УССР при "кормі" й при "культурі" треба трактувати як московських колаборантів, а вони вже хай там самі розбираються, хто з поміж них є такими насправді!

Маємо вже чимало випадків, коли "знавці" сучасної України вишукують в творчості українських молодих поетів і письменників під советами "національні моменти", про які розписують в еміграційній пресі, а то й видають їхні збірки, чи декламують на літературних вечорах їхні вірші, "доводячи" сліпим "советознавцям", що українські патріоти не тут на чужині, а там в УССР. За ці еміграційні "дитирамби" невігласів, тепер переслідують поетів в УССР та примушують каятись у вірності "соціалістичному реалізмові" й "старшому братові". Дехто з поміж них вже й замовк, як ось Ліна Костенко.

То хто ж краще розуміє сучасне становище в Україні, інтелектуальні базікали і їх "консультанти", що доносять Москві кого треба знищити, чи СВУ, що постійно попереджає про небезпеку такого базікання?

Ми ж будучи в УССР були українськими патріотами без "допомоги" еміграційних "советознавців" і напевно там є й тепер такі самі, як були ми. А якщо політичні невігласи так бояться "відірватись" від "процесів" під советами, то хай туди ідуть і переконуються чи можна бути одночасно комуністом і українським патріотом. Ми кажемо — НІ!

Під час голодової змори в Україні в 1933 році, траплялися комуністи й комсомольці, які відмовлялись від партійних квитків, коли побачили, як московські вислужники розпинають свій народ, але таких були раховані одиниці й до речі серед них не було цих, що на еміграції "консультують" інтелектуальних базікалів про "сучасну" Україну.

І молодих поетів та письменників в УССР батожать сьогодні вірні й випробувані московські блюдолизи, що писали в часи української національної катастрофи оди

на честь Сталіна. Серед них найвизначніші орденоносці сосюри, тичини, рильські, бажани, яких на еміграції прославляють "консультанти" й базікали, як "творців" української культури в УССР, а факти запроданства виправдують тим, що їм "якось треба було жити". Отже, узаконюють культ зради! Та ще мають нахабство з такою психікою претендувати на еміграційний провід, який мовляв "захопили" політичні організації, які думають не "вперед", а "взад".

І куди ж вони збираються вести й чого навчити еміграцію?

А де ж тоді Шевченкове "мучусь, караюсь, але не каюсь"?

Тому й не дивно, що інтелектуальні базікали нічого не бачать ганебного в тому, що Іван Багряний у вірші "Канів", який написав ще будучи під советами, спалює Шевченка, а на еміграції ще й "боронив" те палюження називаючи його "націоналістичним". Базікали, наприклад, "вітають" побудову пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні, правда не всі, але й підписуються під відозвою УРДП до українського громадянства, щоб складало жертви на побудову пам'ятника... Багряному. Погляньмо хто є серед підписаних під цією відозвою? До якого морального отупіння треба дійти, щоб побачити в "зрівноваженій симфонії" поряд підписи тих, що стягали з дядьків кожущки під час колективізації й тих, що підписувалися під одами Сталінові, або тих, що філософують над долею "загубленої людини"?

Тому Спілка Визволення України побороє всякі спроби перетворити українську еміграцію в експериментальну лабораторію різного гатунку політиканів, які намагаються підважити самостійницькі ідеї капітулянтськими терезами.

Щоправда, базікали просяться аби їм не заважали "контактуватися" з УССР. Ми згодні, однак з умовою, що це відбуватиметься за їхнім "круглим столом"

Дехто з політичних невігласів насправді уроїн, що "діє" в інтересах української "визвольної справи", насправді їхні базікання використовує московська агентура для розбиття самостійницького потенціалу української еміграції.

Пропагатори "контактів" і "культуробіну" з висланиками московського КГБ кажуть, що в сучасній світовій ситуації лише "взаємні" зустрічі українців на чужині з українцями в УССР можуть "допомогти" українському народові "щось" здобути від Москви. Але "концепції" політичних невігласів є програмою дії "націонал-комуністів" з під стягу УРДП, які сприяють наступові московських кагебістів на українську еміграцію.

Практично він почався зі "слова" діячів "радянської культури" УССР, яким вони напрошувались взяти участь у відкритті пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні, що відбулося в червні 1964 року. Між тими, що підписалися під "словом" є випробувані московські вислужники Смолич, Сосюра, Тичина, Рильський, які вже не раз "заповідали" скинути до ями "буржуазних націоналістів". І правильно зробив Комітет Побудови Пам'ятника, що запобіг диверсії Москви скомпромітувати в очах українського народу еміграцію.

Кому ж не сподобалась відмовна відповідь Комітету? Якраз тим, що будучи в УССР до другої світової війни, якщо не товаришували з сосюрами, то напевно належали до тих, які відправляли до ями "буржуазних націоналістів".

Зміст писаних ними "заяв" і "протестів" до Комітету Побудови Пам'ятника зраджував авторів, які ховалися за підписами кількох десятків ширих, але наївних українських патріотів, що "вимагали" запрошення "творців" української культури в "сучасній" Україні.

Другий наступ московського КГБ на українську самостійницьку еміграцію в США і в Канаді відбувся вкінці 1964 року. Це була група "туристів" з УССР, в складі якої були в перемішку з сексотами деякі культурні діячі.

Цим разом КГБ досягнуло своєї цілі. Західньо-українська еміграція розкололася на дві частини: самостійницьку й зміновіховську. А за лаштунками цієї диверсії височіла тінь кадрів з КП(б)У й комсомолу, які із-за "круглого столу" в Нью Йорку диригували кампанією інтелектуальних базикалів і політичних невігласів за "контакти" й "культурний обмін".

В зв'язку з колотнечею в західньо-українському самостійницькому середовищі, яку спричинила дискусія "за" чи "проти" контактів, різні писакки виливають помні на СВУ.

При цьому вони ганблять СВУ не лише за активне її втручання в акцію проти будь-яких зустрічей і будь-якого з висланниками московського КГБ, але й "докоряють" за "суди" над прославлювачами "доби" Хвильового, а навіть "певні", що СВУ причетна до смерті Багряного.

Але одного і найголовнішого немає в цих писаннях, а саме, що серед членів СВУ поважний відсоток становлять уцілілі "буржуазні націоналісти" з під советів. Отже, противага кадрам з КП(б)У й комсомолу, які є натхненниками "контактів".

Ось тут і закопана собака, чому УРДП оминає прилюдних "дискусій" з СВУ на підсоветські теми? Бо це значить показати, що серед еміграції в Наддніпрянщині є націоналісти, що буде рівнозначне з признанням, що в УРДП комуністи! Наліпки в УРДП і її прибудівках з обов'язковим прикметником "демократична", можуть хіба розвеселити коня.

Закинути наддніпрянським націоналістам, що вони "не знають" або "не розбираються" в підсоветських справах кадри з КП(б)У й комсомолу не наважуються, а тому й луплять по "бандерівцях" там, де вони є і там, де навіть їхнім духом не пахне, одночасно роблячи вигляд, що вони не бачать ні СВУ, ні СЗСУ-СП, ні гетьманців. Цією самою стежкою за "консультантами" тупцюють і інтелектуальні базикали та політичні невігласи із західньо-української еміграції. Щоправда й ЗЧ ОУН промовчують участь наддніпрянських безкомпромисових самостійницьких сил у політичних акціях. Цим вони допомагають пропаганді московського КГБ зводити ці акції до "галицького" загумінку.

Ось і в колотнечі з приводу "контактів" і "культобміну" Спілка Визволення України, що має довголітній досвід побороювання диверсії виславлювачів "здобутків жовтня" в Україні серед українців з під советів, щиро допомагала тим західньо-українським політичним організаціям, які нарешті побачили, що від західньо-українського самостійницького моноліту не лишилося й сліду.

Московське КГБ при допомозі капітулантів, "реалітетників" і зміновіховців та при активній співучасті "консультантів" розкололо цю найчисельнішу частину української еміграції на два ворожі табори. Точнісінько так, як це двадцять років тому зробило УРДП в середо-

вищі еміграції в Наддніпрянщині по таборах утікачів у Німеччині.

Сьогодні, з великим припізнанням (на двадцять років!) процес розмежування західньо-української еміграції, відбувається по тій самій схемі, що й Наддніпрянської: з одного боку стають безкомпромисові самостійницькі сили, а з другого зміновіховські.

Ще сім років тому, тобто в 1959—1960, з метою показати українському громадянству тих, що руйнують самостійницький фронт, Спілка Визволення України разом з Союзом Соборної України — Селянською Партією, Асоціацією бувших репресованих українців під-свєстами й за підтримкою Гетьманської Організації перевели протихвильовистську акцію в США й Канаді.

Під час цієї акції обвинувачувано УРДП в тому, що в її проводі відіграють керівну роль "кадри з КП(б)У й комсомолу", які опинившись на еміграції не зреклись своїх минулих комуністичних переконань та своєю наскрізь брехливою пропагандою про відносини в підсоветській Україні, намагаються прищепити українцям на еміграції, а головне тим, що не знають підсоветської України переконання, що нібито українські комуністи є "мучениками" за долю українського народу, а в усіх злочинах докраних в Україні, впродовж "радянської влади" винна виключно Москва, а зокрема Сталін.

В резолюціях, що їх тоді ухвалювано на вічах, було підкреслювано, що ціллю УРДП є зруйнувати самостійницький фронт української еміграції й переорієнтувати його на "реалітети" в УССР, хоч з тактичних міркувань УРДП приймає активну участь в Українській Національній Раді та згадує у своїх писаннях С. Петлюру, одночасно прославляючи Хвильового, Скрипника, Любченка й інших московських вислужників, які допомагали Москві знищити українську державність в 1917—1920 роках.

Промовистим є факт, що дехто з членів ЦК УРДП та активістів цієї партії вже повернувся "на родину" і в московській пресі та радіо паплюжить українських "буржуазних націоналістів".

Про диверсію УРДП Спілка Визволення України вже видала цілий ряд публікацій, як "На суд української еміграції націонал-комунізм-хвильовизм та його пропагаторів", "На літературному базарі", "Збірник СВУ ч. 2", "Сталінсько-хрущовське охвістя" не враховуючи подібних видань та поміщуваних матеріалів в пресі СЗСУ-СП "Український селянин" і в органі СВУ "Місія України", а в останніх роках в "Канадійському фермері".

Бувший член ЦК й верховного суду УРДП п. П. Кривобок в газеті "Український селянин" ч. 7/35, 1955, в статті "Політичне обличчя Івана Багряного" писав:

"9... всі члени ЦК УРДП і 90% щонайменше членів УРДП — це все советські активісти, комсомольці, комуністи, комбедчики.

10. Ніхто й ніколи з проводирів УРДП не брав участі ні військової, ні політичної в боротьбі з комунізмом ні перед війною, ні під час війни. Навпаки, більшість із них була на стороні "великого батька" Сталіна. Сам Багрянний ще в 1943 році (лютий м-ць), замість відступати з Охтирки втік до большевиків".

Нажаль, західньо-українські політичні середовища до протихвильовистської акції наддніпрянських самостійницьких сил поставились неприхильно й замість того, щоб зайняти бодай нейтральну позицію активно виступили в "обороні" УРДП та її вождів.

Щоправда ЗЧ ОУН хоч і зайняли нібито "невральну" позицію, але їх провід, переляканий політичною "конкуренцією" Спілки Визволення України "зарядив" серед свого членства бойкот скликуваних протихвильовистських віч, від чого потерпіли тільки ЗЧ ОУН, бо не дали своєму членству нагоди пізнати уклад політичних сил серед еміграції з Наддніпрянщини. В контрольованій бандерівцями пресі не подавалося жодних вісток про перебіг акції.

Активний нині пропагатор зміновіховщини п. Роман Рахманний, бувший член ЗЧ ОУН, в католицькому тижневику "Наша мета" з 11-го квітня 1959 року помістив статтю "Пропаща сила", в якій "боронив" УРДП від "необгрунтованих обвинувачень".

Він писав:

"Партія УРДП об'єднала у своїх лавах українських емігрантів зі східних областей, і нині її члени є відповідником західно-українських націоналістичних (в широкому розумінні) партій".

Таким чином, інтелектуальні базікали й політичні невігласи приспали самостійницькі сили західно-української еміграції, що й дало вільну руку "хвильовистам" її розкладати.

Про те, що перехід ЗЧ УГВР і ОУН-мельниківців на рейки "реалітетів" стався під впливом пропаганди УРДП, ствердив М. Степаненко активіст цієї партії в статті "Ще раз бій за українську людину" (Прометей" з 8-го грудня 1960 року), де він писав:

"...наші ідеї й наші гасла перебирають без страху інші. Їх перебрали й зробили на них моральний капітал націоналісти із закордонної ОУН (Прибудівка ЗЧ УГВР, прим. В. К.)... а навіть мельниківці устами відповідального редактора "Українського слова" в Парижі О. Ждановича заявляють те, що вважає за ересь пересічний послідовник нашого руху".

А "ідеї" УРДП, на які посилається М. Степаненко, дуже прозоро описав Іван Багряний, нині покійний генеральний секретар цієї партії, в брошурі "Молодь Великої України і наші завдання", що появилася в Німеччині ще в 1946 році. В розділі "Східно-українська молодь та українська державницька ідея..." він писав:

"В той час, як представники українського, скажемо ідеалізму починають від порожнечі, вважаючи, що українську державу треба відкривати на голому місці, щоб те починати від нуля, в цей час представники отого матеріалістичного світогляду в тім числі й передова східно-українська молодь, виходили з факту існування української держави УССР і мріляли про щось інше".

З наведених писань видно, що зміновіховство в західно-українському середовищі є дитиною УРДП, хоч самих його насаджувачів, тобто кадри з КП(б)У й комсомолу, зміновіховцями назвати не можна, бо ніяких "віх" вони не міняли. Вони в УССР були служивими режиму й на еміграції лишилися вірними його "ідеалам". Зміновіховцями називаємо тих, які з націоналістичних позицій переставилися на "реалітети" в УССР, а такі є лише в середовищі західно-української еміграції.

Ще ясніше про диверсійні заміри УРДП сказав п. П. Волиняк, видавець і редактор журналу "Нові Дні" (Торонто, Канада), "законспірований" член ЦК УРДП. Цей

трубадур "контактів" і "культобміну" з московськими кагебістами в своєму журналі за лютий 1965 року, в статті "Про велику політику й малий розум" розписався аж на десяти сторінках, як то він натерпівся доки на решті "добився" зустрічі з "туристами" з УССР. Але відсіявши всю половину з його писанини, звернімо увагу, що відповів цей "буржуазний націоналіст" одному з "туристів" Козакові. На його питання, що Волиняк від них хоче, "втікач від комунізму" відповів:

"Дуже мало. Щоб Ви були ленинцями!"

"Ха-ха-ха! Речочуть усі.. А хто ж ми всі по Вашому?"

Якщо серед цих "туристів" була хоч одна українська патріотична душа, то якого ж жахливого розчарування вона мусіла зазнати від "зустрічі" з представником тієї еміграції, яку в Україні звуть націоналістичною, тобто самостійницькою?

Це один з тих базікалів, що "повчає" СВУ, як "треба розумти" справу "контактів" з УССР!

Але Волиняк не зчувся, як сам себе викрив? Не раз читаємо його розповіді про те, як він карався на каторзі за його протисовєтську "підпільну діяльність" в Україні при будові Біломорського Каналу на півночі Росії. А на питання Козака, чого він сидить на еміграції? Може має "не чисті" руки супроти Москви? — заявив:

"Руки чисті, але я утік з армії!"

Козак, звичайно, засоромив Волиняка, що сказав, що ж би було з Україною "коли б усі були дезертирами"? Отже прочитав Волинякові лекцію політграмоти. Це ще одна ілюстрація, як базікали "впливають" на "представників" сучасної України.

Але, деж поділася Волинякова "підпільна діяльність" за яку він "карався" на московській каторзі?

Але найкращу лекцію політграмоти волинякам і всім базікалам про те, як "контакти" сприяли порозумінню між еміграцією й "українським народом" в УССР дали самі "туристи" повернувшись "на рідну".

Один з них, "письменник" Яків Баш в "Робітничій газеті" з 6-го березня 1965 року в статті "За океаном" про ці "контакти" написав таке:

"Ще за місяць до приїзду націоналістична екекутива (мова про УККА, прим. В. К.) звернулася з відозвою до українців США й Канади бойкотувати будь-які зустрічі із радянськими людьми. Але бойкоту не сталось. Бойкотованою опинилася сама відозва екекутиви. Навіть та частина української еміграції, яку ще за війни обдурюванням було втягнуто до націоналістичних угруповань, все далі відходить від них.

Під впливом зростання могутності Радянського Союзу, а в складі його і могутності Радянської України, її міжнародного авторитету, її науки й культури відбувається помітний розкол і в самому націоналістичному таборі. Найбільш реалістично мисляча частина інтелігенції відмежовується від ворожої радянським народам позиції УККА, шукаючи порозуміння з прогресивними організаціями...

Серед широких мас трудової української еміграції все більше міцнішають глибокі симпатії до країни Рад. Невипадково в наших посольствах — США й Канади — за останній рік такий великий наплив заяв з проханням дозволу на повернення до Радянського Союзу".

Чи треба було "вітати" таких "туристів" з УССР аж за океаном, щоб український народ довідався про отаку

"правду"? Цей Баш міг спокійно сидіти в канцелярії МГБ в Москві й написати ще саме, що й після своєї "подорожі" до "США й Канади". Звичайно, ми не віримо, щоб П. Волиняк і інші базікали "подали заяви" про повернення до "Радянського Союзу". Вони занадто цінять свою шкіру, але.. діставши по мордасі від своїх "братів, братів, братів!", як це гістично вигукнував Волиняк в згаданому попередньому журналі "Нові Дні", він і вся зміновіховщина відразу повернулися до своєї старої й упертої "теорії" про те, що мовляв "кривлять душею", щоб якось "вижити", якось "перетривати". Цим вони "похнюювали" запроданство "братів" під час сталінського терору і на цьому коникові йдуть тепер. Подорож "туристів" принесла користь лише московському МГБ, бо для цього вона й була плянована.

То ж і не дивно, що й сьогодні трапляються члени УРДП, які розпізнають овечу шкіру своїх пропагандистів. Ф. Слобідський в дописі, що його друкуємо на іншому місці цього журналу "Що приховано під плащиком УРДП" пише:

"...першими ініціаторами, першим розсадником культури Юди й запроданства, таки була моя, донедавна УРДП..

Хіба "українська" організація дозволить називати "братями" московських запроданців? Хіба "революційна" організація дозволить орієнтувати політичну еміграцію на комуністів та комсомольців, як на потенціальних "визволителів"? Хіба "демократична" організація дозволить викидати тих провідних членів ЦК УРДП та її крайових комітетів, що не погоджуються з такою просоветською ідеологією?

Мій висновок, на підставі гіркої досвіду, що це є антиукраїнська, антиреволюційна й антидемократична партія".

Повчальним прикладом того, як кадрам з КП(б)У й комсомолу та їх поплентачам вдалося обмотати "зміновіховськими" "ідеями" одну з найважливіших ділянок українського національно духового життя на еміграції є відтинки культури. З'їзд Об'єднання Письменників "Слово", що відбувся вкінці грудня м. р. в Нью Йорку є цим прикладом.

Це не випадково, що на його нарадах не було чути протестів проти русифікації української культури в Україні. Делегати з'їзду навіть не обурювались проти варварського підпалу історичних архівів в бібліотеці Академії Наук УРСР в Києві?

Це ж була неповторима нагода для українських культурних діячів на еміграції піднести голос протесту перед Об'єднаними Націями й іншими міжнародними організаціями справу нищення Москвою української культури та русифікації українського народу!

Але виходить, що для українських письменників на чужині куди важливішими є "контакти" з підпалювачами ніж "ставлення" їх в "незручне" положення різними протестами. І мабуть через це на з'їзді хвалено кампанію за "контакти" й "культобмін" з УРСР та висмівано тих, що уважають їх диверсією московського КГБ.

На громадських зборах в Нью Йорку, що відбулися 21-го лютого ц. р. в прийнятих резолюціях було засуджено таку поставу з'їзду письменників "Слово". На це зареагувала Президія "Слова" опублікуванням в "Свободі" з 16-го березня ц. р. такого "спростування":

"Щодо відношення українських письменників до сучасного режиму в Україні, русифікації і нищення української культури, то воно, те відношення, було вже з'ясоване у відповіді 62-ох діячів української культури на еміграції — на "Слово" діячів культури УРСР".

Що має спільного одне з другим? "Відповідь", що її підписали 62 особи була пов'язана з побудовою пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні, й доречі, осуджена українською еміграцією, як халуйська. Виняток становили інтелектуальні базікали й політичні невігласи, що її підтримували. Й тоді ще ж не було підпалу бібліотеки в Києві?

Отже крутість Президії тут очевидне й не потребує жодних коментарів.

Переобраний на голову Об'єднання Письменників "Слово" Г. Костюк у своїй наскрізь тенденційній книжці "англійською мовою, що позвилася в США під назвою "Сталінське правління в Україні", на стор. 144 пише:

"Вони (українські комуністи, прим. В. К.).. тісно співпрацювали з московськими більшовиками, а тому ізолювали себе від маси українського народу і втрачали його довір'я".

Інша справа, що вони його ніколи в українському народі й не мали, але чи не є це аналогією з письменниками "Слова", які втрачають довір'я українців на еміграції?

Чи це лише обов'язок "селепків" протестувати проти русифікаційної політики Москви в Україні, проти виморування українців голодом в 1933 році, про яке між іншим Г. Костюк в згаданій книжці пише, що коштувало воно українському народові "сотки тисяч". А деж поділися мільйони?

Та й чи ж міг бачити Г. Костюк навіть ті "тисячі", коли він у 1933 році, як це показано на фотосвітлинці в Збірнику "Слова" ч. 2, стор. 316, опалювався під сонцем на кавказькому курорті в товаристві канадійського "прогресиста" Ірчана?

Чи не час українським письменникам на чужині розплющити очі, та повернутись обличчям до них кому вони повинні служити своїм словом, щоб мати відвагу вимагати від українського рядового емігранта матеріальної підтримки їхній творчості?

Місце не дозволяє наводити інші приклади з різних ділянок життя українців на еміграції, а зокрема в США і в Канаді, які свідчать про настирливе й не безуспішне намагання зміновіховців переставити його на службу "реалітетів" в УРСР. Головна їхня увага тепер присвячена молоді й студентству, де ці гангрени розповсюджуються з блискавичною швидкістю.

"Контакти" й "культобмін" це лише окремі деталі з того великого диверсійного плану, що його здійснює УРДП руками інтелектуальних базікалів і політичних невігласів з метою розбити фронт безкомпромісного самостійництва.

Провідні особи з кіл ЗП УГВР замість проголосити свої зміновіховські "концепції" у "визвольній політиці", насвітлюють справу так, що це мовляв, лише "орієнтація" окремих осіб, які так само "самостійники" лише "інакше думають" про справу визволення України. Відомий ідеолог ЗП УГВР д-р М. Прокоп стає в "обороні" "реалітетів", які мовляв: "...мають за собою довгу традицію боротьби за державну самостійність України і з

таких позицій їх ніякий культурний обмін чи зустрічі та розмови не зіштовхнуть" ("Свобода" з 19-го січня 1965 року).

Але про те, що зміновіховщина намагається зіштовхнути з самостійницьких позицій українську еміграцію він звичайно мовчить!

Натомість інший ідеолог зміновіховства д-р Я. Пеленський ще в 1957 році накреслив політику ЗП УГВР так: "зречтиса принциповости й ворожости до комунізму", бо на його думку "ідеологія антикомунізму нагадує липучку на мухи, яка високла на сонці..", а ОУН-з, що є прибудівкою ЗП УГВР він вказує, що її політика "но може бути ще одним прихвістям ідеології антикомунізму". Писав він це в статті "Ідеологія антикомунізму", що була опублікована в органі ЗП УГВР "Сучасна Україна" з 20-го жовтня 1957 року.

Оці напрямні політики ЗП УГВР, що їх подав Я. Пеленський нікто дотепер не відкликав і, як доводить життя, вони сьогодні є напрямними зміновіховських "концепцій" цього середовища.

Зяв М. Лебеда в Австралії: "Все, що я можу сподіватись.. це бачити Україну, як окрему державу.. в комуністичному бльці, але з незалежністю типу тітовської Югославії", цілковито розвіває той туман, що його пускає в очі д-р М. Прокоп!

Тож сьогодні, коли наприклад УККА звертається до українського громадянства із закликом підтримати його негативне наставлення до "контактів", а фактично засудити зміновіховство, Спілка Визволення України може лише з вдволенням константувати, що її діяльність не пропала на марне, бо найвища репрезентація американських українців, яка під час протихвильовистської акції СВУ стала по стороні УРДП, нарешті побачила загрозу і йде слідами СВУ в її поборованні.

Однак, недоліком протизміновіховської акції УККА, як і ЗЧ ОУН є уникання називати речі власними іменами. Бо війну треба оголосити не "контактам" і "культурному обмінові", а тим середовищам, що їх пропагують, чії цілі є ворожі українській безкомпромісовій самостійницькій ідеї.

Саме такого ставлення справи найбільше боїться зміновіховщина й московська агентура й тому піднімає у своїй пресі страшний лемент, сподіваючись залякати паперовим терором тих, що викривають джерело диверсії і її випадову базу.

Щодо Комітету Українців Канади, якого централь зайняла половинчасте становище у справі "контактів" з УССР, тобто і "зустрічатись" і "не зустрічатись", то воно пояснюється тим, що керівна роля на його верхах належить старшій генерації канадійських українців, для яких "східньо-українська" і "західньо-українська" проблеми, а тим більше підсоветська Україна є твердим горіхом для зрозуміння.

Багато важить в прийнятті такого рішення і той незаперечний факт, що організація Українського Національного Об'єднання, як у цілій Канаді, так і в КУК займає сильні позиції, а через те, що провідну ролю в ній відіграє членство ОУН-м, УНО наслідіє політику цієї націоналістичної організації, якої провід також пропагує "контакти" й "культурний обмін".

Дотепер інтелектуальні базикали й політичні невігласи в кампанії проти Спілки Визволення України вживають дуже застарілу зброю, хоч самі всіх повчають, що

тепер "атомова доба" й тому треба "мислити" категоріями цієї доби.

Ім'я цієї "зброї" демагогія. Насамперед вони брешуть у відкриті очі, що не знають хто і що є в СВУ. Навіть коли головою Головної Управи був от. Т. Бульба-Борозець, базикали робили вигляд, що в СВУ його немає.

Для "підкріплення" цієї демагогії базикали завжди перечислюють тих кого "судило" СВУ на протихвильовистських вічах назвавши їх поіменно. Але вони не пишуть, що поза СВУ є цілий ряд інтелектуалів з Наддніпрянщини, які активно виступають (чи виступали) проти "хвильовизму", а значить і проти зміновіховства. Між ними проф. д-р Н. Полонська-Василеєко, проф. Ващенко, пскійний проф. С. Килимник (член СВУ), проф. В. Державин, д-р В. Наддніпрянець (член СВУ) й інші

Базикали ретельно дбають про те, щоб ніде не було жодних вісток про публікації СВУ, які не є згідні з їх демагогією. Навіть у музеї УВАН в Нью Йорку пропагатори "реалітетів" мають "свою" людину, яка наприклад одержавши від СВУ її видання нічого про це не повідомляє в пресі. Отже йдеться про те, щоб українське громадянство нічого не знало про такі публікації. Цієї тактики дотримується й редакція "Свободи", де також діє хвильовистська рука. З мстивів "не популяризувати" СВУ таку саму "операцію" проробляє з виданнями СВУ й преса ЗЧ ОУН.

Найсвіжіший приклад "гробової мовчанки" спостерігаємо відносно публікації проф. Р. Смалья-Стоцьким з Маркетського Університету в Мілвокі, "Правдиве значення советського терміну "Україна" ("Свобода" з 18—25-го березня 1965 року)*. Блискуче написаний матеріал розторощує писанину всіх інтелектуальних базикалів і політичних невігласів на купу взятих, а з ними й "консультантів". Це фактично присуд смерті зміновіховщині. Заслужений в ідейній боротьбі з московським колоніалізмом професор на підставі документальних стверджень доводить, що "УССР" створена Москвою на те, щоб знищити українську націю.

В одному місці згаданої публікації проф. Р. Смалья-Стоцький твердить:

"Українська Радянська Соціалістична Республіка створена в формі окупаційної московської терористичної влади, для систематичного народобивства української нації, її державної ідеї, як рівної слав'янської нації. УССР виконує функцію насильного обмосковлювання української нації й нічого спільного не має з українством, з радами чи соціалізмом — вона має спільного лише фонетичну назву нашої батьківщини: "Україна — Український".

Про цю публікацію, яка появилася якраз в розпалі "дискусії" про "контакти" з УССР, жодним словом не згадує зміновіховщина. Не знати з яких причин її появу промовчали й ті, що є проти "контактів"?

Інший демагогічний приклад це постійне повторювання, що мовляв СВУ пікетує лише українські мистецькі виступи з УССР, які порядком культурного обміну відвідували США й Канаду, як наприклад Ансамбль Народних Танців під керівництвом Вірського.

*) Спілка Визволення України дістала згоду від автора на видруккування матеріалів окремою брошурою.

Але правдою є, що СВУ постійно пікетує також "культуристиків" з Москви й Ленінграду, як наприклад ленінградський і московський балети, танцювальний ансамбль під керівництвом Мойсєєва й інші.

Пропагандивна сторінка пікетувань, в обох випадках, зовсім не ціпає мистецтва і його мистецьких сил, лише СВУ протестує проти московського колоніалізму в Україні та його русифікаційної політики. Відвідувачі-американці, чи канадійці, таким чином пізнають заміри московського КГБ, яке при допомозі "культобміну" має на меті приспати чуйність щодо комуністичної загрози.

Інша ціль СВУ в пікетуваннях показати Москві, що українська самостійницька еміграція не ввіймалася на вудку "реалітетів", а через артистів напевно ця вістка потрапить і до відома українського народу.

Тільки в такій площині дії Спілка Визволення України розглядає позитивно "контакти" й "культобмін" з УССР чи СССР.

І характеристично, що жодна вістка чи інформація про згадані пікетування членами СВУ не появляється на сторінках української еміграційної преси, яка контролювана змінювочвиною і... ЗЧ ОУН. Ці останні промовчють діяльність СВУ, як ми вже писали попереду, з "конкуренційних" причин.

З цього виходить, що для змінювочви "контакти" корисні не тільки з УССР, а й з Москвою. Бо вони свідомі того, що висланниками з УССР відає московське КГБ.

Спілка Визволення України не закриває очей на той загрозливий стан, в якому опинилася українська самостійницька еміграція. Ворог діє в її середовищі. Однак справа не безнадійна. Потрібна лише співпраця між безкомпромисовими самостійницькими силами з під советської України й західньо-українських земель.

Чим швидше до цього дійде, тим легшою буде боротьба з диверсійними планами московського КГБ.

Ф. Слобідський

Що приховано під плащом УРДП?

Я довголітній член УРДП й СУЖЕРО, репресований, битий, гнаний і недостріляний втікач з московсько-комуністичної тюрми народів. Пам'ятаю настанову мого старенького батька дану мені, коли ми прощались і я залишав свій дім у невідому далеку дорогу. Він зобов'язав мене боротися з комунізмом і московськими наїзниками усіма силами і за всяких обставин, і я взяв на себе цей святий обов'язок. З такою настановою я ввійшов до середовища УРДП. Згодом я помітив у тому середовищі якесь незрозуміле для мене співіснування двох протилежних і непримиримих з собою течій: одна — одверто антикомуністична, сперта на ідеях сл. п. Симона Петлюри, послідовна щодо визволення України, а друга навпаки — плекає ідею хвильовизму, націонал-комунізму. Ця остання течія розраховує свої ніби то "визвольні змагання" на кадри комуністичної партії й комсомолу. Цей гадючий розрахунок я довгий час покірно зносив, хоч і з великою огидою, бо ж не хто інший, як ті ж комуністи й комсомольці вигнали з хати на сніг мене, мого батька й матір та всю іншу мою родину, викидали, а потім під зброєю гнали до потягу, в який тісно напакували й відвезли на Сибір, під владу тамошніх гебеушників, комуністів і комсомольців. Отаке ідейне протиріччя в одному й тому ж політичному середовищі не давало мені спокою, роздвоювало мою душу, бо одною ногою я ніби стохв на твердій і чистій скелі антикомунізму й українського самостійництва, а другою ногою, я немов груз у вонюче багно націонал-комунізму та змінювочви, але терпів і довгий час не позбувся свого партійного (УРДП) квитка, бо було шкода кидати організацію, до якої я, попри усі її негативи, вкладав і свою посильну працю, а з другого боку — просто не вірилось у те, що плекання у проводі УРДП націонал-комуністичних ідей є щире, думалось,

що робиться таке з "тактичних міркувань". Нарешті терпець мій таки увірвався, коли на українську політичну еміграцію напала джума так званого "культобміну" і я побачив, як заразу "культобміну" й зустрічів з советськими висланцями пропагує моя "Українська Революційно-Демократична Партія".

Щоправда, було б не справедливо звалювати вини за пропаганду "культобміну" лише на УРДП, бо тепер навіть і централь Комітету Українців Канади таку пропаганду веде, але — першими "застрельщиками", першими ініціаторами, першим розсадником культот Юди і запродавства, таки була моя, донедавна УРДП. Кілька рядків вище я назвав УРДП повним її ім'ям і свідомо узяв те в лапки, бо з цих чотирьох слів лише одне, "партія", відповідає своїй дійсності, а решта прикметників: "українська", "революційна" та "демократична" ніякої відповідності, ніякого сповіднення з тим середовищем не мають. Хіба УКРАЇНСЬКА організація дозволить називати "братами" московських запродавців? Хіба РЕВОЛЮЦІЙНА організація дозволить орієнтувати свою політичну еміграцію на комуністів та комсомольців. як на потенційних "визволителів"? Хіба ДЕМОКРАТИЧНА організація дозволить викидати тих провідних членів ЦК УРДП та її крайових комітетів, що не погоджеться з такою просоветською ідеологією? Мій висновок, на підставі гіркого досвіду, що це є антиукраїнська, антиреволюційна і антидемократична партія.

І в останніх часах я побачив, з якою жадобою УРДП кинулось в обійми московсько-комуністичних висланців чи "бригади", як їх тепер назвали, що висилає на Захід "єдина ленінська комуністична партія" з Москви. Яку ж позицію до тих справ займав ЦК УРДП зі своїм органом "Українські Вісті"?

Вони закликають зустрічати ансамблі і висланників квітами, кричати браво й бити в долоні до безтями, бож вони, ті танцюристи у вишитих сорочках. ЦК УРДП став в обороні комуністичного пропагатора Кочубея спільно з комуністичним органом "Українське Життя" (в Торонті). "Комітет для зв'язків із зарубіжниками" під керівництвом депутата Верховної Ради УССР, довіреної кагебістки Колосової, з метою підмінювати відкриття пам'ятника, спорудженого в 150 річницю Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні, змайстрували листа від 34 "діячів культури", щоб їх запросити на відкриття пам'ятника, очевидно з московським кривавим прапором. "Скороспечений" новий лідер УРДП поспішив з великою статтею в "Українських Вістях" з Ульму, вітаючи "діячів" і пропонуючи їх запросити до Вашингтону. Але вони виявилися важкими, бо в кожного груди в орденях за подвиги в будові комунізму... "Лідер" УРДП затих і навіть забув про з'їзд УРДП, що мав відбутися в осени 1964 року. Та й хто буде з'їжджатися, коли залишилося небагато "ікроїдів" та декілька їх потакайлів. Як приклад може служити хоча б торонтський осередок УРДП. Усі ті, що осередок творили, відійшли до опозиції, непогоджуючись з "генеральною лінією" ЦК УРДП. Залишилися легковірні, що готові підпорядкуватись підозрілій силі. Люди з-під того стягу керують Крайовим комітетом УРДП в Канаді, а також осередком. Ці люди в минулому 1964 році в 40-ий день по смерті покійного І. П. Багряного влаштували на його пам'ять академію. На ній доповідь була така, що не одному піт з чола покотився від сорому, бо ж там було 65% західних українців, а тема доповіді і її зміст "хопали Збруч" глибше, ніж було колись. Вислови "східняки", "західняки" тощо панували в доповіді. Також декорація на сцені виглядала неймовірна. Коли відкрилася сцена і я глзнув на неї, то мені вдалося, що я опинився в советському союзі. Внизу декорації, під гаслом і портретом Багряного були намальовані просто таки "русакі" з довгими бородами й в лаптях, що несли якийсь похилений прапор. На З'їзді УРДП в Канаді й після з'їзду, на протязі року я домагався виснення про природу того фрагменту, але відповіді не одержав.

Але це не все. Уердепівці, що залишилися при партії в 1963 році, під час відзначення 30-ліття московського голодоморства в Україні, намагалися саботажем підірвати маніфестацію українців Торонта проти Москви. Уердепівці зруйнували організацію СУЖЕРО, повіганивши в советський спосіб немилых їм осіб, перебравши відділ у Торонті у свої руки. А у висліді в СУЖЕРО немає нічого "сужерівського", і тому завмерла будь-яка корисна українській визвольній справі діяльність цієї організації. Про одні такі збори СУЖЕРО, де "урдепушники" під проводом свого лідера зробили диверсію, вже було писано навіть у "Вільному Слові" та "Канадійському Фермері". Тому я й питаю тепер: з якою метою розвалено організацію СУЖЕРО, чи не для того, щоб паралізувати його антикомуністичну діяльність? Тут я ставлю практичне питання: чи можуть сучасні зміновіховці, що опанували УРДП й СУЖЕРО, провади-

ти будь-яку антикомуністичну діяльність, коли голова його відділу посилав свою дружину в поїздку до УССР? І не так дивним є те, що жінка голови осередку СУЖЕРО безпечно "прокаталася" по Советському Союзі, як дивним є те, що ніхто з сучасного "СУЖЕРО" не звернув уваги, що ті, які хочуть туди їхати на відвідини, мають складати своє прохання в советській амбасаді в Оттаві, вивонити докладні анкети про себе, про своїх рідних і ризикують, коли б у тій анкеті подали невірні відомості. Також кожному, а тим більше бувшому репресованому, мало би бути відомим, що московське МГБ із шкіри вилазить, щоб довідатися про внутрішні справи й життя українських еміграційних організацій. Приховати "туристці" до СССР, що її чоловік є головою осередку СУЖЕРО, рівнозначне з арештом й усіма його наслідками. Тим більше, що голова Торонтського осередка подавав інформацію на засіданні його управи про поїздку своєї жінки в СССР. І це не викликало застереження? Є над чим подумати.

Думав і я, запитував, говорив, домагався виснення. Врешті все закінчилось тим, що голова місцевого осередка прислав мені повідомлення, що мене викинено з членів СУЖЕРО.

Так закінчилось моє 10-літнє перебування в цьому середовищі. Я переконався, що, як кажуть, потрапив у "вагон для некурящих". Маю з того жаль, але не тому, що розлучився з такою організацією, а тому, що в засліпленні вірив їм і вкладав свій труд і час на скріплення облуди. А тепер заздрю тим, які раніше розпізнали ці націонал-комуністичні вихилеси, викляли їх і відійшли своєчасно. Все ж краще пізно, як ніколи. Я прийшов тепер до певного висновку, що ті, які орієнтують українську самостійницьку й антикомуністичну еміграцію на "кадри з КП(б)У й комсомолу", на зустрічі та співіснування з тими "кадрами", не відійшли далеко від тих "кадрів". У них немає жалю за тими десятками мільйонів українців, що загинули в тюремних підвалах ГПУ-НКВД, у концтаборах СССР, від штучного голоду. Ця наша національна трагедія їх і за вухом не свербить. Якщо вони висловлюють коли жаль, то висловлюють не за поневолених, а за поневолювачів, які випадково й по необережності своєї влади під її меч попали. Якщо вони стверджують якийсь опір тій народобивчій московсько-комуністичній системі, то стверджують опір... — чий би ви думали? — комуністів. А якщо кого обвинувачують за "розкулачення" та штучний голод, то вину складають... — на кого б ви думали? — на самих потерпілих. Якщо б хтось хотів доказів, то будь ласка: прочитайте англomовне видання одного з основоположників УРДП проф. Г. Костюка, під назвою "Правління Сталіна". Про голод в Україні в 1933 році він написав усього чотири сторінки, а загиблих нарахував не 7 мільйонів, а лише сотки тисяч. Натомість, коли написав про укапівців, в тім числі й про начальника всеукраїнського ГПУ Балицького, то присвятив їм біля 40 сторінок. Або прочитайте брошуру Василя Гришка "Москва сльозам не вірить", яку він присвятив спогадам про голод в 1933 році. В ній опір українського по-

неволеного народу під проводом СВУ (Спілки Визволення України) він називає "фіктивною справою СВУ" (Див. ст. 22 від другого рядка згори) тобто, що ніякої СВУ не було, як вони кажуть, а була лише провокація ГПУ. Натомість, коли стосується ролі українських комуністів та комсомольців у тій нашій національній трагедії, то тут Гришко висвітлює їх як захисників українського народу. На сторінці 32-й він пише:

"...Зрештою, під кінець 1932 р. становище на Україні було вже таке, що Москва тоді мала вже проти себе фактично цілий український народ, включно з тими українськими сільськими комуністами, які стали на сторону свого народу в цій боротьбі не на життя, а на смерть". Отже ми ще живі свідки й потерпілі від тих комуністів, які мене й такого як я, п'ятого, десятого, сотисячного

й мільйонного викидали на сніг з власної хати й гнали на Соловки, Печорі, Колиму і тому подібні концтабори, а тепер нам гришки доказують, що "комуністи стали (були) на сторону свого народу в цій боротьбі не на життя, а на смерть".

І тому я, незважаючи на "виключення" мене сучасними "політруками" з СУЖЕРО, рахую себе досмертним сужерівцем, бо дійсно був гнаний і репресований, і на співіснування з ворогом не пішов і не піду, як не піду на організовані Волинськом "зустрічі" з "братями" з України", що в кишнях тримають комуністично-московські партбілети та інструкції КГБ. СУЖЕРО було наше й буде наше, а партію УРДП без жалю викидаю з свого серця, бо то глибоко задумана й запроваджувана серед української еміграції провокація.

М. Трихрест

«Таємничий уряд США»

Вже понад двадцять років тому, вдумливі спостерігачі збагнули, що Сполучені Штати Америки (США) є в руках організованої зграї змовників. За часів президента Ф. Р. Рузвельта і Г. Трумена, ця зграя проголосила т. зв. "Новий курс" ("Ню діл"), а за президента Дж. Ф. Кеннеді — "Нові обрії" ("Ню фронтієр"). Як "Новий курс", так і "Нові обрії" мають великі впливи на американську політику, яка йде на користь Москві. Прикриваючись гаслом про "чотири свободи" (а гасло це виявилось звичайним блахманом), ці люди діяли на шкоду ще вільного світу. Вони добре знали, що соціалістична рунія американського господарства дала б їм до рук такі самі можливості безмежної влади й грабунку" через державу", як і в т. зв. ССРСР. Тому й не дивно, що в останні часи у США п'явилися спроби зіпхнути американців на шлях макрсистсько-комуністичного "способу життя". Але дякуючи сміливим журналістам, таким, як наприклад, Волтер Троган (з "Чікаго Трібюн"), почали впливати на верх відомості про цей "таємний уряд", що й примусило змовників "оглядатися на задні колеса".

Зав'язком "таємного уряду" є т. зв. "Рада чужоземних відносин" ("Каунсіл оф форін релейшнс"), що її ще в 1919 році заснував в Парижі Мендель Едвард Гауз, який користувався великою прихильністю тодішнього президента США В. Вільсона, а якому він передавав вказівки від т. зв. "Майстрів мудрости", таємних провідників інтернаціонального дармоїдства. Вільсон був лялькою в руках Гауза. Славнозвісна декларація Вільсона про право націй на самовизначення була зведена на нівець впливами цього "таємного уряду" та тодішніх дорадників самого Вільсона: Баруха, Розенмана і Брандайса. Що більше — навмисно спотворене здійснення тієї декларації стало причиною другої світової війни. Перша світова війна була пророкована Гаузом за чотири місяці перед її вибухом?

"Рада чужоземних відносин", якою керував Гауз, одержуючи гроші від Рокфеллера, Карнегі та Форда, особливо виявила себе 1933 року, коли то США визнали комуністично-московську імперію. Між іншим, справу цього визнання підготував тодішній голова Найвищого Суду США Ф. Франкфуртер з комісаром закордонних справ ССРСР М. Литвіновом (Фінкельштейном).

В 1939 році, ще перед початком другої світової війни, ця "Рада" поживала свою діяльність, ставши немов би мозком Уряду США. З того часу американська зовнішня політика зазнавала поразку за поразкою. Квебек, Тегеран, Каїр, Потсдам, поділ Німеччини і Кореї та безліч інших поразок яскраво підкреслюють, як справжній мир втрачено на користь Москви. Проте, все це залишається у сутінках, бо ж до цієї "Ради" належало багато визначних людей американського політичного світу, як наприклад, Дж. Ф. Даллес, міністер закордонних справ уряду США президента Айсенгавера.

Разючий жмут світла кинув на "Раду чужоземних відносин" Американський Легіон в Атланті (Джорджія), який затаврував її як відступну, злочинну й зрадницьку банду, що діє на користь комунізму, дарма що вона тут, у США, заховалася під назвою "Закордонного Політичного Товариства". Потім з'явилися дописи в часописах та кілька книжок, напр., Мері М. Дейвісона "Таємний уряд США", Дана Смута "Невидимий уряд", які викривали небезпеку для США діяльністю зграї зрадників.

Кількість опублікованих прізвищ членів "Ради чужоземних відносин" дуже велика — тринадцять соток осіб. На думку подружжя Куртні та полковника Фокса, насправді їх значно більше, бо коли хтось із них займає важливу урядову посаду — його прізвища не публікують. Дослідження діяльності цих осіб довели, що багато з них мали зв'язки з комуністичними змовниками. Біля сорока осіб із "Ради" керували т. зв. "Інститутом

Тихо-Океанських відносин", який у свій час став відомим, як сітка советських шпигунів і пропагандистів у США. Серед провідників "Ради" були відомі зрадники, як А. Гісс, Локлін Кюрі, О. Латтімор та інші. Але є і люди, що потрапили до цієї "Ради" випадково, зваблені її "високим інтелектуальним рівнем". Вона діє за посередництвом своїх "Комітетів чужоземних зв'язків", що розкидані по США (їх біля тридцяти) від Атлантийського до Тихого океанів. "Рада" має також різні відділи, якими керують її члени.

Крім уже згаданого "Закордонного Політичного Товариства", відомі ще "Комітет економічного розвитку", "Господарська Рада" та багато інших. Усі вони одержують допомогу від великих американських корпорацій та різних, ніби неприбуткових, а тому й неоподаткованих, фондаций, з яких деякі є осередками підривних дій. Між іншим, відомо, що фундація Форда два рази давала "Раді" по дев'ятсот тисяч доларів. З-поміж 15-ти довірених осіб ("тростистів") цієї фундації, 10 є членами "Ради". Крім того члени "Ради" займають керівні становища в АДА ("Американська Демократична Акція"), яка відома зі своїх соціалістичних переконань й у "Комітеті для лоборування Конгресової Комісії для дослідження неамериканської діяльності".

Таким чином "Рада чужоземних відносин" має між своїми членами кілька соток осіб, які відповідальні за всі нещастя в американській закордонній і внутрішній політиці за останніх 30-ть років. Члени "Ради" контролюють такі найважливіші видання в США: "Нью-Йорк Таймс", "Нью-Йорк Пост", "Нью-Йорк Геральд Трібюн", "Вашінгтон Пост", "Денвер Пост", "Люїзвіл Кур'єр", "Мінеаполіс Стар", "Дес Мойнес Реджістер", "Крішчен Сайєнс Монітор", "Лайф", "Лук", "Ньюсвік", "Тайм", "Сатердей Ревю" та інші — всі вони причинюються до перекручування відомостей, поширювання "співіснуваної" дурійки та прихованої пропаганди на користь Москви, щоб паралізувати відпорність американської громадськості супроти комуністичної загрози. Одночасно ця преса друкє постійні напади на американських патріотів, плямуючи їх як "екстремістів".

Контролюючи великі фундації, напр., Форда, Рокфеллера, Карнегі та інші, "Рада" має фінансові засоби, щоб підтримувати шпиталі, школи, наукові інституції, давати стипендії тощо. А все це для того, щоб своїм "добродійством" здобувати собі прихильників в суспільстві та тим прикривати підривну роботу. Як далеко сягнули впливи "Ради" видно з того, що на посаді міністрів закордонних справ американського уряду були такі її члени: Едвард Р. Стетініус, Джеймс Ф. Бирис, генерал Джордж Маршал, Дін Дж. Ачісон, згадуваний вже Джан Ф. Даллес та Крістіан Гертер. Теперішній секретар Дін Раск зі своїми замісниками Дж. В. Боллом, Дж. МакГі і пляновиком закордонної американської політики Ростовим — також члени "Ради". Далі йдуть представник США в Об'єднаних Націях Адлей Стівенсон, особливий уповноважений президента Честер Бовлес та багато інших членів "Ради", що мають впливи на закордонну політику США. До них належать і керманічі Агенцій США —

Центральної Розвідчої та Інформаційної — Дж. А. Мак Кон і Е. Р. Мюрров.

Між іншим, це Дін Раск, як заступник міністра закордонних справ уряду США, був "відкрив", що Мао Тзе-Тунг — не комуніст, а лише "земельний реформатор". Через це допомога Чан-Кай-Шекові була припинена. Як голова Рокфеллерової фундації, Дін Раск у свій час постачав гроші вже згадуваному "Інституту Тихо-Океанських відносин", який виявлено, як знаряддя комуністів. Той же Дін Раск вплинув на призначення генерала Л. Лемніцера на голову НАТО ("Північно-Атлантичного Пакту") і генерала М. Д. Тейлора — на голову Об'єднаного штабу американських збройних сил. Обидва генерали члени "Ради". Усунення з посади головнокомандувача НАТО генерала Норстедта, великого антикомуніста, також діло рук Раска. Замісник секретаря Міністерства Оборони Р. Л. Джілпатрик, член "Ради", зі своїм помічником А. Ярмолинським недавно робили чистку в американській армії, викидаючи таких старшин, як генерал Вокер та майор А. Робертс. "Провинилися" вони тим, що вели між своїми вояками освідмлюючу роботу про небезпеку комунізму. Ще раніше Т. С. Гейтс, член "Ради", наказав усунути з вжитку підручник американської флотії, в якому була згадка про прихильність до большевиків т. зв. "Національної Ради Церков", яка ніколи "не бачила" переслідування церкви й релігії в СССР. Цей самий Гейтс, що за президента Айзенгавера був секретарем Міністерства Оборони, викинув з флотії й зарпоторив до будинку божевільних капітана Р. А. Вінстона за те, що той викрив зв'язки деяких високих офіцерів з комуністами. Запроторено було його в той самий будинок, де тасмиче згинув великий американський патріот, секретар Міністерства Флотії, Джеймс Форестал.

Відомого московсько-советського шпигуна М. Собеля була викупила з в'язниці дружина Б. Бутенвайзера, Гелена Леман, приятелька та опікунка шпигуна А. Гісса. Сам же Б. Бутенвайзер — член "Ради" й член великого банку Кюна, Леба і Ко., того самого, що у свій час був керований Якубом Шіфом, який постачав гроші Ленінові для проведення большевицької революції в 1917 році. Дядько згаданого Гелени Леман, бувший губернатор і сенатор Берберт Леман, член "Ради", був помічником Менделя Едварда Гауза. Він же після другої світової війни був директором американської допомогової організації ІРО в Європі та постачав комуністичним країнам все необхідне для них. Він був вивлений, як заступник регента "Тасмного уряду", керованого потім головою Найвищого суду США Ф. Франкфуртером, дійсним володарем цієї держави.

"Рада чужоземних відносин" співпрацює з різними чужоземними групами за океаном. Лише одна з цих груп є повністю інтернаціональна і такою мірою тасмича, що навіть не має назви, проте членів цієї групи називають "більдербєргєрами", від назви гостинниці, в якій відбулися збори цієї групи в 1954 році під головуванням... голяндського князя Бернгарда. Але панна Мері Дейвісон подала список тих "більдербєргєрів", чле-

нів "Ради" (їх понад 70 осіб), які походять із США й були на зборах цієї групи на острові Сент Сімон в лютому 1959 року. Між їх учасниками, не членами "Ради", названо Шермана Адамса, Ральфа МакДжилла та сенаторів Вілі й Фулбрайта. Останній, як відомо, на весні 1964 року виступив з проєктом далекосяжного "співіснування" з комуністами. "Більдербергери", поскільки відомо, не мають у своєму складі представників СССР, але конференція визначних членів "Ради" під керівництвом Діна Раска, що відбулася в травні 1961 року на Кримі, біля Ялти, разом із трьома членами ЦК Компартії, з Хрущовим на чолі, заслуговує на пильну увагу.

Вже згадуваний "Інститут Тихо-Океанських відносин", що працював на користь СССР, під час минулої світової війни надрукував мільйоновими накладками 22 книжки, що їх розповсюджено між восьми мільйонами американських воєнків, щоб прищепити їм прихильне ставлення до московської комуністично-більшовицької ідеології. І ця комуністична пропаганда, з допомогою згаданих книжок, керувалася тодішнім головою відділу інформації та виховання американської армії підполковником Юліусом Шрайбером, якого призначив на цю посаду генерал-майор Фредерік Г. Осборн, член "Ради". Цей же "генерал" — цивільна особа, "підвищений до цієї ранги генералом Дж. Маршалом, членом "Ради".

Після викриття всього цього в американській пресі, "Рада" стала більш обережною. Деякі відділи "Ради", як вже згадуване "Закордонне Політичне Товариство", що має підвідділ "Рада Світових справ", випускає т. зв. "Великі рішення". Тут навіть легко критикується СССР, але так, щоб звичайна американська людина все ж таки думала про можливість, а навіть потребу "співіснування" з комуністами. Інший відділ "Ради" — "Американська стратегія" — поширює теревені, що, мовляв, комунізм грізний тільки в далеких країнах і глузує з тих "дурних" американців, які уважають комунізм загрозою в США. Але "Рада" має й власне видання — "Чужоземні справи". Цей кварталник дивним дивом піддає московським більшовикам наперед натяки, що їм треба робити, щоб забезпечити собі "співіснування" з вільним світом. Можна твердити, що підступна ідея "співіснування" підсунена самою "Радою", мовляв, думка про США, як фортецю, вже застара. Одночасно цей кварталник запевняє, що "Хрущов розуміє прагнення своїх людей до миру". А теревені про "розлам" між Москвою й Пекіном не сходять зі сторінок "Чужоземних справ", чим і заколисують "демократичних блазнів". Берлінський мур, на думку цього кварталника, є, мовляв, наслідком "зациркуваної постави" західних німецьких мілітаристів і тому Німеччину "треба знеутралізувати й роззброїти". На сторінках цього кварталника "Рада" постійно пропагує потребу підпорядкувати США Об'єднаним Націям, бо ще, мовляв, "великий президент Ф. Д. Рузвельт мріяв про те, як то добре було б, коли б кожна нація зреклася своєї суверенності". "Рада" захвалює ООН, як "нарідний камінь світового миру", дарма, що цей "камінь" став трибуною комуністично-московської пропаганди. Знищення протикомуністичної Катанги в Конго й зві-

рячих масакр її населення т. зв. військами ООН, кидас понуру тінь на цю устанovu з її "миротворцями".

Таким чином дії "Ради чужоземних відносин" у політичній пропагандивно-психологічній діяльності спрямовані до того, щоб якнайбільше послабити воєнну й господарську потужність США й провести духове роззброєння американського народу. Комуністичні й комуністичні змовники в уряді США особливо вбралися в силу за президента Ф. Д. Рузвельта, якого вважають за "Керенського" цієї держави. В 1917 році А. Ф. Керенський (Аарон Кірбіс), голова тимчасового уряду, стигнув до Росії із США 300 комуністичних голорізів на чолі з Л. Троцьким (Лейбою Бронштайном), й цим скріпив більшовицьку революцію. В 1933 році Рузвельт своїм визнанням СССР широко відкрив браму до США. А величезні зграї комуністичних шпигунів, пропагандистів і агітаторів, що приїхали з СССР, порозлазилися по США й провадять руйнівну роботу, отаборившись зокрема в Об'єднаних Націях, як у себе вдома. Ті змовники й вимріяли Об'єднані Нації, зокрема Алджер Гісс і Лео Пасвольський, члени "Ради", які разом з Молотовим (Скрябіним) організували за американські гроші ООН. Цікаво, що комуністичні пропагандисти в США натягають на себе маску "інтернаціоналістів", мовляв, вони не комуністи, а тільки прихильники "світового уряду", щоб рятувати світ від атомової війни.

"Мирне співіснування", як формула московсько-комуністичного загарбання не-комуністичного світу діє в двох напрямках: зовнішнє оточення цього світу і його внутрішній розклад-деморалізацію. Наслідком цього, як передбачає Москва, має бути капітуляція "гнилого Заходу", а найперше США. В цьому є частинно причина "родинної сварки" між Москвою й Пейпінгом. Червоні китайці "сумніваються", чи захоплення світу може відбутись без атомної війни, якої Москва таки боїться. А тим часом, як Москва так Пейпінг гарячково працюють, як у напрямі зовнішнього оточення не-комуністичного світу, так і внутрішнього його розкладу. Зовнішнє оточення позначається всюди — в Південному В'єтнамі, Лаосі, Камбоджі, Британській Гвіані, Занзібарі, Конго тощо.

Москва має більшу певність, що вона матиме для здійснення своєї мети велику допомогу від своїх п'ятих колон, різних демо-ліберальних "співіснувальників", "Рад" тощо. Тому "має час", який працює на неї. Таким чином між засобами захоплення світу з допомогою збройного нападу з одного боку і засобами "мирного співіснування" з другого — утворилася тепер певна рівновага. Порухення її в той чи інший бік залежить від того, якою мірою і як довго не-комуністичний світ буде "американським спостерігачем" свого оточення. Можна припускати, що справи негайно наберуть вибухового характеру, як тільки "мирне співіснування" заведе. Тоді "родинна сварка" комуністів, між СССР і червоним Китаєм, закінчиться.

Внутрішній розклад у США дотепер поступав досить швидко. Цей розклад, згідно з планами комуністів, повинен привести до такого стану, коли воля до спро-

тиву виявиться вже кволюю й у свідомості американського суспільства визріє переконання, що "співжиття" з комунізмом необхідне, бо його не можна уникнути. І саме тут може прийти до порушення згаданої рівноваги. Як далеко пішов розклад американського політичного життя видно з наведених прикладів підривної й зрадницької роботи згаданих інституцій та інших троянських коней Москви. Чинником, що сприяє цьому й творить ґрунт для розкладу є руйнування духової культури США. На особливу увагу заслуговує переслідування Христової віри в США, що його здійснюють під опікою новітнього Синедрону — Найвищого Суду, безбожники й нехристияни. Так "конституційним" способом усунуто з американських шкіл проказування молитви "Отче Наш" і відчитування уривків зі Святого Письма. Тут бачимо, як може бути використана на шкоду суспільства не лише "сталінська конституція" в ССРСР, а й американська у США. Виявляється, що заповіджена за президента Кеннеді реєстрація комуністів, згідно з ухвалою того самого Найвищого Суду, вже не зобов'язує комуністів? Що більше, не зважаючи на вбивство президента Кеннеді марксистом-комуністом, саме тепер комуністична партія у США користується найбільшою свободою. Визначний комуніст д-р Герберт Аптекар, що приїхав до США 1939 року вишколювати молодь на комуністів і заклав тут кілька своїх шкіл, мав намір виїхати до ССРСР, очевидно, по інструкції, в супроводі Елізабети Флін, голови комуністичної партії в США. А коли уряд США відмовив їм видати закордонні паспорти, вони звернулися до Найвищого Суду, який вирішив, що згідно з конституцією вони мають право на одержання цих паспортів. Мабуть згадана "Рада" контролює і Найвищий Суд.

Крім цього відбувається широка "обробка" американської молоді, особливо у вищих школах, яку нацьковується передусім проти "Конгресового Комітету для дослідження неамериканської діяльності".

Конференція визначних членів "Ради" під керівництвом Діна Раска, що відбулася в Криму в травні 1961 року з трьома членами московського ЦК КПСС ніби була дійшла до "згоди" в питаннях про "світовий мир" і "роззброєння". Але у вересні того ж року, той самий Дін Раск видав урядовий документ (ч. 7277), згідно з яким США мали б діяти в напрямі розв'язування національних армій, й поступово передавати справи міжнародного миру Об'єднаним Націям. Згідно з планами згаданого вже В. Ростова, голови Планувальної комісії американського уряду, член "Ради": Хрущову треба "показувати добру волю США", не чекаючи на укладення відповідної умови про роззброєння, яке насправді вже відбувається. США зліквідували свої ракетні бази в Туреччині та Італії, згорнули воєнні бази в Марокко, Тунісі й Англії, та одночасно вже розмонтували понад тисячу бомбовиків Б-47, Б-52 і Б-58.

*) В. Ростов — російський жид, який між іншим у своїх писаннях твердить, що в ССРСР ніякого національного питання не існує.

Але викривання американськими патріотами цих справ довело до певного звороту в думанні звичайної американської людини, яка вже усвідомлює собі небезпеку від комуністично-більшевицької Москви та її п'ятій колонії. В наслідок цього в США постало понад три тисячі різних т. зв. правих організацій, що мають понад вісім мільйонів членів. Одночасно з цим "Рада", всілякі "прогресисти, демо-ліберали, "співіснувальники" й п'ятиколонники зчинили великий галас. Вони використовують дешеву московську тактику "лови злодія", плямучи американських патріотів, як "екстремістів", "реакціонерів" тощо, хоч саме вони є найбільшими екстремістами-реакціонерами, справжніми ворогами свободи.

Не може бути й найменшого сумніву в тому, що "Рада" має своїх "послідовників" і в українському еміграційному середовищі. Даремно грошей на "дослідні видавництва" ніхто не дасть!

Недарма зміновіховські й "реалітетні" пропагандисти, а за ними й політичні невіглахи посилюються на "співіснувальну" політику американського уряду, яка мовляв не залежно від того, хто є при владі: республіканці чи демократи ніколи не міняється, й від себе наголошують, що **ніколи й не зміниться** (В. Голубничий), а тому українській еміграції, кажуть вони, треба до цієї політики "достосуватись".

Тих, що достосовуватись не бажають зміновіховці називають, як і в американському середовищі "правих", "екстремістами", а Спілку Визволення України таврують "чорною сотнею" ("Листи до приятелів" ч. 1-2, 1965).

А тенденція "достосування" цілковито відповідає напрямним "Ради", яку бачимо, як на долоні в підлеглий американському урядові (Дін Раск) радіостанції "Свобода" в Мюнхені. Зміст її українських радіопересилань в УРСР звернений не проти московського комуністичного колоніалізму в Україні, ба навіть не проти збранкротованого комуністичного експерименту в ССРСР, а виключно побудований на "порадах" Москви, як поліпшити в колгоспах вирощування хрущовської кукурудзи, або, як ось скрипт ч. 2931, якого зміст передали в Україну "українські буржуазні націоналісти":

"Ми висловимо волю трудящих має України, коли поставимо вимогу до радянської влади: на 47-му році після жовтневої революції пора скасувати всі форми терору супроти працюючого народу. З плінністю кадрів треба боротись економічними засобами: дати робітникам ліпші умови праці, дати йому вищу зарплату, створити для нього при заводі кращі побутові умови — і він добровільно триматиметься свого заводу. Плінність кадрів це важке соціальне язище. Тільки реакційна влада вірить, що соціальні проблеми можна розв'язати засобами терору.

Шановні слухачі, йдеться про життя, яке торкається всіх вас, усіх людей праці. В цьому питанні громадськість України мусить мати свою власну думку і вимагати від влади, щоб ця думка була як слід пошанована.

А членів громадських відділів кадрів закликаємо: дбайте передусім про добро ваших товаришів праці, допомагайте робітникам в боротьбі за їхні права".

35-ЛІТТЯ СУДУ НАД СВУ

В 1930 році в Харкові відбувся судовий процес над провідними діячами СВУ й СУМ-у, що його довершила Москва руками українських комуністів, як терористичний акт проти цілого українського народу і його національного проводу.

Аналізуючи спогади свідків та учасників цього процесу та пригадуючи близьких друзів і рідних, що загинули в справі СВУ й СУМ-у не буде перебільшенням твердити, що період 1922—1930 років був духовим, політичним і економічним змаганням українського народу за свою державність після програної збройної боротьби за неї в 1917—1921 рр.

В цьому періоді загинув цвіт Української Нації: творці Української Держави, Православної Української Автокефальної Церкви, війська, науки й культури та господарства, що в умовинах московсько-комуністичного терору та їх вислужників українських комуністів змагалися в т. зв. УССР за бути, чи не бути Українській Нації.

Провідники СВУ й СУМ-у не зважаючи на тортури й підступні заміри Москви, не заламалися й не зрадили української самостійницької ідеї. Вони загинули в казематах московської тюрми народів, як мученики і герої.

Вічна їм пам'ять і слава!

Відзначення 35-ої річниці судового процесу над СВУ й СУМ-у набуває виняткової ваги, особливо сьогодні, коли сталінські недобитки — українські комуністи на еміграції, намагаються пропагувати культ зради, щоб виблитувати себе й таких, як вони в УССР від поповнених злочинів над власним народом, бо мовляв, якое "треба було жити".

Треба вшанувати тих, які в умовинах тотального комуністичного терору, мали мужність боротися на два фронти: проти Москви й проти власних яничарів, які в ім'я "загірної комуні" нищили національні підвалини українського народу. Це добра лекція для тих, що перебуваючи в безпеці на еміграції взялися "рятувати" Україну через "контакти" з московськими чекістами, бо вони мовляв, тепер є при владі в УССР, отже одинокі "можуть" її "відірвати" від Москви.

Всупереч поширюваному на еміграції капітулянтству, змінюваності й советофільству, Спілка Визволення України протиставить безкомпромісову самостійницьку ідею, яка ніколи не згасне серед українського народу в Україні й на чужині.

Спілка Визволення України Головна Управа

З цього виходить, що "буржуазні націоналісти" дбають не про визволення українського народу з комуністичного рабства, а радять "радянській владі", як їй треба "боротися" з "плинністю" робітників на фабриках і заводах УССР.

Але нема чого дивуватись. Укладає ці "скрипти" основоположник "ленінської" УРДП Іван Майстренко. А такі якраз і потрібні "Раді"...

ТРЕТІЙ КРАЙОВИЙ З'ЌЗД СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЌНИ В КАНАДІ

відбудеться

4-го і 5-го вересня 1965 року в Торонто в залі Українського Відділу Королівського Канадійського Легіону при вулиці Квін Захід ч. 326

з таким порядком нарад:

Субота, 4-го вересня:

1. Реєстрація делегатів і гостей, від 10-ої години ранку;
2. Відкриття З'їзду; — година 1-ша по полудні;
3. Молитва в наміренні СВУ;
4. Вибір Президії З'їзду;
5. Прийняття порядку нарад;
6. Відчитання і прийняття протоколу II-го Крайового З'їзду СВУ;
7. Вибір Комісій: а) Мандатної, б) Номінаційної, в) Резолюційної та г) Бюджетної;
8. Звіти з діяльності Крайової Управи;
9. Звіт Крайової Контрольної Комісії;
10. Дискусія над звітами;
11. Доповідь ред. В. Ковалю, Голови Президії Світової Ради СВУ, на тему: "Ворог між нами";
12. Дискусія над доповіддю;
13. Закінчення першого дня нарад — година 7-ма вечором;
14. **Бенкет.** Слово Почесної Голови Президії Світової Ради СВУ пані НАТАЛІЇ ПАВЛУШКОВОЇ до делегатів і гостей З'їзду. Привіти. — Година 8-ма вечором (велика зала Українського Відділу Королівського Канадійського Легіону при вулиці Квін Захід ч. 326).

Неділя, 5-го вересня:

15. Участь делегатів у Богослуженнях; — година 9-та ранку;
16. Праця Комісій — година 10-та ранку;
17. Панахиди по Українських Церквах за померлих членів СВУ і СУМ — година 12-та;
18. Доповідь інж. Д. Ярка, Голови Головної Управи СВУ, на тему: "Від оборони до наступу"; — година 2-га по полудні;
19. Дискусія над доповіддю;
20. Звіти Комісій;
21. Призначення за працю і звільнення від обов'язків уступаючих керівних органів;
22. Доповідь ред. І. Гладуна на тему "Напрявні політики СВУ в Канаді";
24. Вибір керівних органів СВУ на рр. 1965—1967;
25. Схвалення постанов та резолюцій;
26. Різне;
27. Закриття З'їзду;
28. Національний Славень.
Бажаючи зможуть зложити усні привіти під час Бенкету.

Крайова Управа
Спілки Визволення України в Канаді

Повна однозгідність

(СВУ й СЗСУ-СП)

В днях 29-го й 30-го травня ц. р. в Форт Вайн, Індіана, США, відбувся IV-ий з'їзд Союзу Земель Соборної України — Селянської Партії. На голову ЦК СЗСУ-СП переобраний В. О. Доленко, а на його заступника вибрано ред. Ю. С. Семенка. Обидва приїхали на з'їзд з Німеччини.

Користаючи з їхнього перебування у США, провідні члени СВУ й СЗСУ-СП мали кілька зустрічей, під час яких обмінялися думками підносно стану української еміграції; положення в УНРаді; міжнародньої ситуації; українських церковних справ і інше.

Представники обох організацій, це бувші підсоветські українці, отже люди, які з власного досвіду знають відносини в Україні. На підставі цього досвіду й оцінювано еміграційні події. Нижче подаємо висновки з цих розмов.

Спілка Визволення України й Союз Земель Соборної України — Селянська Партія, твердо стоять на безкомпромісових самостійницьких позиціях відключи будь-яку орієнтацію на "реалітети" в УССР.

Пропаговані на еміграції "контакти" з висланиками Москви є лише на руку московського КГБ, які й відбуваються з його ініціативи, переслідуючи єдину ціль: розклад української самостійницької еміграції.

Під впливом пропаганди УРДП про "позитивну" роль українських комуністів в УССР, західньо-українська еміграція розкололася на дві частини: змінювиську й самостійницьку. Процес цього розмежування буде продовжуватись так довго, доки західньо-українські самостійницькі сили зрозуміють, що спинити цей процес зможе лише їхня співпраця з наддніпрянськими самостійниками, які єдині, своїм підсоветським досвідом, зможуть переконати маси, що шлях советофільства є рівнозначний самознищенню.

Симптоми змінювиських настроїв зустрічаємо й в середовищі ЗЧ ОУН, які оточивши себе партійним муром не в стані дати членству вичерпну відповідь на багато проблем, що його хвилюють. Патріотичної бомбастики замало, щоб протиставитись припадним московським сиренам "культурного обміну". Треба досконалого знання підсоветських відносин!

Українська Національна Рада втратила самостійницьке обличчя через опанування її ключевих позицій партійми й людьми, які орієнтуються на "реалітети" в УССР. Франкція СЗСУ-СП є в опозиції й по стороні меншости в УНРаді, отже вона не спроможна змінити ситуацію.

Партійна більшість в УНРаді не зацікавлена в жодній консолідації українських самостійницьких сил, бо це захищає домінуюче в ній становище УРДП, УНДС і ОУН-м.

Політичне шарлатанство деяких діячів УНРади стало невід'ємною частиною їх діяльності. Воно найкраще виявилось на прикладі заяви Спілки Визволен-

ня України, яку на П'ятій Сесії, що відбулася в 1961 році, навіть "не вистачило" часу розібрати?

Але М. Лівницький, голова Виконного Органу УН Ради в листі до Головної Управи СВУ, що його написав він 11-го лютого 1965 року, під час перебування в США заявляє:

"Ви не маєте рації, коли твердите, що заява Вашої організації про прийняття до УНРади не розглядалася на останній сесії. Вона розглядалася і була відложена до наступної сесії з певних міркувань, про які, Ви, певно, самі добре знаєте".

Певно, що СВУ відомі ті "міркування на які налякає п. М. Лівницький, і СВУ напевно знає, що її заяву "відложено" через те, що Спілка Визволення України рішуче виступає проти переставлення УНРади на рейки "реалітетів" та домагається вивести з її складу УРДП, як прокомуністичну партію!

Але чому про ті "певні міркування" П'ята Сесія УНРади не заявила прилюдно й не повідомила про них керівні органи СВУ?

Чи це не політичне шарлатанство, коли п. М. Лівницький "дбає" не про притягнення до УНРади діючих самостійницьких організацій, а за прикладом створення "Селянської Партії"-Архипенка (в одній особі!), як "противагу" опозиційному СЗСУ-СП, ганяв по Нью Йорку розшукуючи "СВУ"-Плюща, щоб очевидно прийняти її до УНРади, але не ту, що подавала заяву?

Однак тому, що "СВУ"-Плюща в природі не існує, йому мабуть доведеться "творити" таку в Німеччині.

Зважаючи на такий хронічно-безнадійний стан в УНРаді, Спілка Визволення України й СЗСУ-СП обміркували справу створення бльоку політичних середовищ, які стоять на безкомпромісових самостійницьких позиціях. В цій справі намічено конкретні пляни.

Не зважаючи на те, що міжнародня ситуація не сприяє визвольним змаганням поневолених Росією народів, українська еміграція повинна твердо стояти на самостійницьких позиціях, відмітаючи всякі капітулянтські, й змінювиські "реалітетні" розмови про "користь" для української визвольної справи, яку можна витягнути зі "співіснування" капіталістичних країн з СССР.

СЗСУ-СП підтримує СВУ щодо участі в створенні нової американської організації "Американці за Свободу Поневолених Народів".

В церковних справах між СВУ й СЗСУ-СП немає жодних суттєвих розходжень. Але соборницький характер СВУ зобов'язує її не втручатись безпосередньо в дискусії на церковно-релігійному тлі.

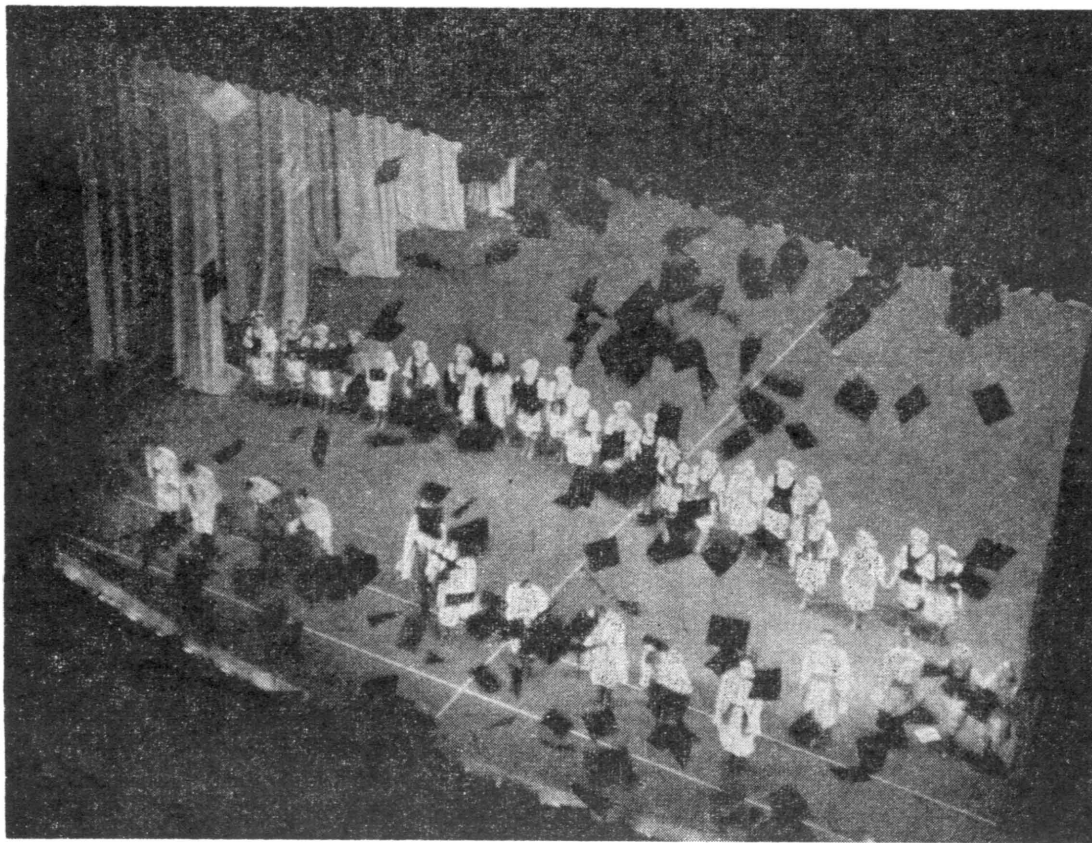
Світовий Конгрес Українців, на думку провідних членів СВУ й СЗСУ-СП, має мало виглядів на здійснення через політичні розходження між УККА й КУК-

«Контакти» і політичні акції СВУ

“Московські колоніялісти — забирайтеся з України!”

Під таким гаслом Спілка Визволення України, вже кілька років переводить політичні акції серед громадян Сполучених Штатів Америки й Канади, використовуючи для цього відвідини порядком “культобміну” балетів і театральних груп з ССРСР.

проти московського поневолення України, русифікації українського народу; шпигунства й диверсії московської агентури, що ховається під покришкою “культурного” обміну; комуністичної загрози для цілого світу і т. п.

Під час виступу московських танцюристів під керівництвом Мойсєєва в Нью Йорку члени СВУ скинули з балкону Метрополітен опери тисячі листівок на голови глядачів і танцюристів. На сцені фрагмент з українського гопана.

При цьому не робиться жодної різниці, чи це виступають мистецькі сили з Києва, чи з Москви. Протестаційні акції завжди скеровані не проти українського чи російського мистецтва, навіть в його “радянському” чи “советському” виданні, а виключно

ом в справі “контактів” з УСССР. А без організаційної й матеріальної бази цих організацій він не здійснимий.

Конгрес мав би заманіфестувати перед Москвою й цілим світом непохитну волю української еміграції допомагати визвольним змаганням українського народу й затаврувати московських шовіністів за їх русифікаційну політику в ССРСР, але навряд чи КУК і зміновіховська рать, що за ним стоїть, погодяться на такий “демарш”. Вони напевно пропонуватимуть “поширити” зв’язки з УСССР та “недрочити” Москви...

Про все це говориться в роздаваних пропагандивних лєтючках і виписано на транспарентах ліккетуючих.

Отже, політичний діяпазон згаданих акцій дуже широкий, а тому й мав позитивний відгук в американській і канадійській пресі, на телевізії і в радіо.

Про переведені акції Спілка Визволення України завжди висилає докладні інформації до всієї української преси й центральних установ, але лише в газеті “Канадійський Фармер” вони були повністю й своєчасно поміщені.

В 1965 році, під час виступів у США і в Канаді “Большого театру” й ансамблю танцюристів Мойсєєва, обох з Москви, осередки СВУ пікетуваннями театрів, як і в попередніх роках, перевели величезну

освідомлюючи роботу серед громадян цих країн. Відвідувачам концертів було вручено понад 85 тисяч лєтючок відповідного змісту, а в англомовній і франкомовній (Канада) пресі, на телєзіві і в радіо, було подаванє правдивє тлумачєння цілєй пікетуваннєя.

В жодному випадкові, СВУ не було закидів, що її акції скеровані проти мистецтва, чи його виконавців. Навіть в Нью Йорку, коли під час виступу ансамблю танцюристів Мойсєєва в Мєтрополітєн Опері (18. V. 1965) на голови глядачів і акторів посипалися з бальконів тисячі лєтючок СВУ, ньюйоркськєя прєса, якє знаходиться в жидівських руках, а тому й ніколи не відгукується на жодні українські політичні акції в цій мєтрополії світу, злєраднє писала ("Нью Йорк Геральд Трибюн", 19. V. 1965), що українські "сєпаратисти" цим протєстували проти виконання "гопака" росіянами.

Політичний аспект пікетувань для чужинєцького світу був цілком логічний і зрозумілий.

Алє в українському сєредовищі, політична акція СВУ зустрїлась з дивовижним явищєм?

Самє в цєй час, в західнєо-українськїй частині єміґрації розгорнулася справжня баталія на тлі "контактів" і "культобміну" з УССР. Змінєвиховці й самостійники чубарилися між собою, одні "за", а інші "проти" таких контактів. І хоч акція СВУ практично вказувала, як повинні використовувати "контакти" з СССР, а не лише з УССР, українські самостійники, ніоднє з самостійницьких сєредовищ, а в тому й "визвольний фронт" (ЗЧ ОУН) в цю акцію не включилися, а лише псували тони паперу на цілком непотрібну "дискусію" та влаштовували "протєстайні віча", відгомін яких губився в стінах власних партійних осєль чи домівок.

В "Шляху Перємоги", в "Гомоні України" й в інших виданнях ЗЧ ОУН, можна було надібати список їхніх прибудівок в різних країнах, які мовляв підтримують негативнє становищє Українського Конґрєсового Комітєту Америки щодє "контактів" з висланиками Москви. Алє ні слова про тє, що Спїлка Визволеннєя України від самого початку "культобміну" СССР із США й Канадою, використовує його для перєведєння освідомлюючої акції сєред америкєнських і канадїйських громадян, отжє давним-давно вирїшила, як має відноситись до "контактів".

Про ці акції СВУ в США мовчав УККА і КУК в Канаді та напівофіційний орган УККА "Свєбєда" й інші видання. Навіть тоді, коли дослівно через вулицю від редакції "Свєбєди" осєредок СВУ перєвїв пікетування танцюристів Мойсєєва в Ньюарку (31 травнєя 1965) й місцєва прєса помістила з цьогєо приводу фотосвітлини й відповідні коментарі, а редакція "Свєбєди" одержала відповідну інформацию, на її сторінках вона не появилась?

Трєба було великих зусиль, щєб нарєштї в цій газеті, аж під кінєць цілої акції СВУ, появилась про нєї "збірнє" інформація, розміром мєнша, як та, в якїй редакція "Свєбєди" повїдомляла про другє одружєння Марини Освальд, чоловік якої застрїлив Прєзидєнта США Кєннєді.

З цьогєо бачимо, що ті сєредовища, які є "проти" контактів з Москвою, є також і проти акцій СВУ, які єдині можуть бути "рівновагою" проти тих, що контактуються. Навіть якщо взяти під увагу, що самі артисти є свідками пікетувань СВУ, то й цє є перєшкодою для КГБ хвалитися, мовляв, українські "буржуазні націоналісти" вже цілковито "розкладєні".

Вжє появилєся в продажі видання

Головної Управлєннєя СВУ

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

й

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

(Вєликє вісїмка, 270 стор.)

В цьому виданні опубліковано матеріали про СВУ й СУМ, про деяких найвизначніших діячів цих організацій у підсоветській Україні.

Також матеріали, що безпосєреднєо чи посєреднєо відносяться до діяльностєи СВУ, або мають зв'язок з її національнєо-визвольнєою борєтбєо під москєвськими советами, чи політикою відновлєної СВУ на єміґрації.

Цє дасть змогу читачєві, а зокрєма українськїй молоді на чужині, пізнати велїчне минулє Спїлки Визволеннєя України й Спїлки Українськїй Молоді та їх діячів, велєтнів українського інтєлєктуального світу, що його в особі найвидатніших прєдставників українськїй національнєй культури знищила чєрвєна Москва при активній співучастї комунїстів українського роду.

Опубліковані матеріали є актом обвинувачєння проти усіх тих, які довгі роки на чужині, намагаються протиставити жалюгідні "здобутки жєвтнєя" в Україні та їх москєвських вислужників, визвольнїй борєтбї українського народу за українськєю незалєжнєю державу.

Цїна примірника з перєсылкою для США й Канади — 3 долєари.

Замовлєннєя слати на адреси:

A. L. U. (S. V. U.), INC.,

**P. O. Box 38, Greenpoint Station
BROOKLYN 11222, N.Y., U. S. A.**

"MISSION OF UKRAINE"

**Box 51, Postal Station "C"
TORONTO 3, ONT., CANADA**

А артисти напевно повернувшись до Москви розповідатимуть, як ганьбили їхню “родину” українці в США й в Канаді, а не лише говоритимуть про те, як їх з квітами зустрічали “ізмєннікі”.

Щож до змінюючих з її “круглим столом”, то акція СВУ цілковито перемішала їм карти.

Члени СВУ в Ньюарку (США) пікетують балет Мойсева з Москви.

Хоч усім відомі політичні цілі СВУ в справі “контактів”, змінююча далі товче воду в ступі, що, мовляв, Спілка Визволення України пікетує лише мистецькі сили з УРСР (мова про ансамбль танцюристів Вірського), але ніколи з Москви чи з Ленінграду.

Згідно доповіді п. Р. Ільницького “Зв’язки з Україною...” (“Український самостійник” ч. 93, 1965) “найгіршими” противниками “контактів” є І. Кедрин-Рудницький, М. Стахів, Я. Стецько”, а Спілка Визволення України й Селянська Партія-Доленка, це не показник?

Тому й не дивно, що коли в 1965 році пікетуванням вже цілком розкрито московських “культурників”, СВУ ще раз довело змінюючу брехню, її гучномовці набрали в рот води. **А це й свідчить, що прихильники “контактів” не лише “за” такі з УРСР, а й з Москвою!**

На тлі акцій СВУ, з’явилися ще й такі її “критики”, які пишуть, що мовляв, самими кличами “Москалі забирайтеся з України” — нічого не вліємо. На їх думку тільки такі кличі, як “Комунізм це зрада!”, або “Комунізм це кайдани для всіх”, — приведуть до “освідомлення людей серед яких живемо”. Ще інші пишуть довжезні трактати під гучними наголосками, що мовляв наші кличі про “російський колоніалізм” нікого не тривожать. Треба мовляв, кричати про “загрозу комунізму”, то це на боротьбу з ним “зобілізує” цілий світ.

Звідкіля така певність? Звідкіля така “мудрість”?

На прикладі багатьох країн південної Америки, Африки й Азії бачимо, що широкі маси найменше реагують на протикомуністичні кличі, натомість йдуть

за тими, що називають себе комуністами? Отже, хто не спробував комунізму на власній шкірі, того протикомуністичні “кличі” не візьмуть, тим більше, що мова в тих країнах йде про боротьбу за соціально-економічну, а не національну справу. А нам українцям якраз вони обидві печуть, бо ми немаємо своєї держави. Бразильським комуністам чи кубинським не треба змагатись за еспанську чи португальську мови, за створення національної держави. Вони це мають.

Однак, немає на еміграції ні одного українсько-го самостійницького середовища, а до них належить і СВУ, щоб воно не ставило боротьбу проти комунізму на першому місці, але поєднуючи з цією боротьбою українське становище під комуно-московським колоніалізмом. Лише на цьому прикладі можна показати облудність комуністичних кличів, насамперед про національно-державну незалежність!

Згадані “критики” пишуть, що мовляв, як тільки буде подоланий комунізм (очевидно теоретично?), то Україна **вже** стає “вільною”, забуваючи про те, що українському народові загрожує не теоретичний “комунізм”, який в СССР остаточно збанкрутував, а московський, польський, мадярський, румунський і інші імперіялізми!

Комуністичні режими в країнах, що оточують Україну, можуть “впасти”, але зазіхання на українську територію від цього не зникнуть!

Москва червона чи біла, однаково ворожа українській державницькій ідеї, а тому й завданням українських самостійницьких сил хоч і є боротьба з комунізмом, однак вона, ніколи не може бути відірваною від боротьби з московським імперіялізмом, бо тоді ми, допомагатимемо Кубі чи Гватемалі, але не Україні!

Співпраця українців з протикомуністичними американськими, канадськими й будь-якими іншими організаціями нам потрібна, як боротьба проти світової комуністичної загрози, але для української визвольної справи вона буде корисною лише тоді, коли ми в цих організаціях розкриватимемо суть московського комунізму на прикладі поневолених Москвою народів, представляючи його як приховану форму старого російського імперіялізму.

Нерозуміння цих справ породило в останньому часі ще й інші фальшиві “концепції” української “визвольної політики”, а саме, що мовляв, москалі не є винні за встановлення комуністичного режиму в Росії й за його насаджування в світі? Як можуть москалі оволодіти світом, коли є їх 100 мільйонів — кажуть ці новітні “колюмби”?

І в цей же час пишуть, що москалі є “знародом” в руках “світової мафії”, яка спирається на жидів. А їх в цілому світі є 12 мільйонів!

Незаперечуючи фактів про існування “світової змови”, мусимо рішуче поборювати спроби “реабілітувати” москалів. Це не значить, що хтось їх усіх збирається ставити “під стенку”, але історичні події з насаджуванням комуністичних режимів, де ступила нога москаля, масові народобивства немосковських

“ПИШИТЬ ПРАВДУ...”

Вельмишановний Пане Редакторе!

Мої спогади про УПА під назвою “Армія без держави”, що їх уривки були друковані в попередніх числах “Місії України”, як бачу дуже непокоять бандерівських “істориків”. І хоч вони з М. Лебедем (Рубаном) “розійшлися”, але його “геройські подвиги” на Волині проти очолюваної мною УПА, всіляко намагаються “реабілітувати”.

Такою є й демогогічна стаття С. Мудрика “Пишіть правду про ОУН і УПА”, яка була надрукована в органі ЗЧ ОУН “Шлях Перемоги” з 22-го листопада 1964 року. Було б неповажно відповідати на демагогію, бо фатки занотовані в світовій публіцистиці про керовану мною УПА, ніякими мудруваннями мудриків не підважити. Але тому, що в його статті закинуто редакторіві “Місії України” зумисне “фальшування”, я змушений подати деякі подробиці.

В одному місці С. Мудрик пише:

“У тому самому журналі п. Бульба пише про те, що він, нібито в концентраційному таборі передавав читати Бандері й Стецькові свій журнал (мова йде про лісову газету “Оборона України, прим. от. Т. Бульби). Дивно нам, що редактор журналу “Місія України”, який сидів у гітлерівському таборі й знає відносини в ньому, друкує такі нісенітниці”.

Хоч різні писакки ще не раз “спростовуватимуть” те, що ніяк не спростовується, а хочу показати, що “нісенітниця” виписує не “Місія України”, а “Шлях Перемоги”.

Отже, в перших днях грудня 1943 року от. Т. Бульба-Боровець і О. Жданович-Штуль, як адютант-перекладач прибули до Берліну на переговори з німцями. Вони розпочалися ще в Україні з представниками Вермахту, якому був поданий меморандум з вимогами “лісу”, якого головними пунктами були:

1. Створення Українського Національного Комітету в Німеччині;
2. Створення Української Регулярної Армії;
3. Не чинити перешкод втікачам з України в їх переході на захід;

народів, диверсії в не комуністичому світі, шпигунство й русифікація українського й інших народів ССРСР, якраз спирається на москалів.

Цю саму “концепцію”, що москалі “в нічому не винні” просувають і московські білі імперіялісти, та ще й мають нахабство твердити, що “русские” є “перша жертва” інтернаціонального комунізму, якого адреси не вказують?

Вибілюють москалів і УРДП та ЗП УГВР. Ідеолог цього останнього д-р М. Прокоп договорився вже до того, що мовляв москалі в Україні “допомагатимуть здобувати” Українську Незалежну Державу, а УРДП твердить, що москалі не мають імперіялістичних зазіхань на Україну (І. Багрянний).

Рекомендуємо “дослідникам” ознайомитись з ду-

4. Звільнення з німецьких концтаборів українських політичних в'язнів,

5. Реорганізація УПА й постачання її німецькою зброєю для ведення партизанської війни в запіллі совєтської армії.

Генерал Вермахту Кіцінгер переслав цей меморандум до Берліну, бо там були політичні вимоги. Справа опинилася в Гестапо, яке не давало дозволу Вермахтові будьщо з того реалізувати. Щойно в 1944 році Берлін прийшов до розуму, але запізно.

По довгій волоканині, мене й О. Ждановича Гестапо спровадило до концентраційного табору Саксенгаузен, як “інтернованих”. З особистих речей нічого не відібрано й ми так, почували себе відносно “вільно” та мали контакти з ув'язненими українцями. Цією дорогою до них дісталася й лісова газета “Оборона України”, яку я передав. В газеті був надрукований “Відкритий Лист” до членів Проводу Організації Українських Націоналістів Степана Бандери й також описані братовбивчі “подвиги” М. Лебеда-Рубана. Крім С. Бандери, газету читали такі ув'язнені: полк. А. Мельник, проф. Онацький, д-р Лапічак, М. Мушинський, Д. Андрієвський, О. Ольжич і також Я. Стецько. Якраз він не звернув її власникові.

З правдивою пошаною

(підпис) — Т. Бульба-Боровець

Від Редакції: Слід пригадати, що в цьому ж числі “Шляху Перемоги” на яке посилається от. Т. Бульба-Боровець, надруковане й “спростування” проф. В. Плюща “В справі подій в СВУ”. Пише він, що мовляв, “ніякого” 3-го віча СВУ “не відбулося”, бо він є “проти”, бо тільки та СВУ, якої він є головою, є правдива СВУ, а та “друга” СВУ, не є СВУ. Дивно нам, що ЗЧ ОУН аж через три місяці після відбуття Третього Віча СВУ, знайшло потрібним помістити згадане “спростування”? Провід ЗЧ ОУН добре знає, як насправді є, але друкує нісенітницю з партійного обов'язку. Треба ж підтримувати авторитет своїх інструкцій “низовому” членству де ще в 1956 році було писано, що СВУ “за пару” місяців розвалиться.

хом московської еміграції, ось хоч би тут в США й в Канаді. Серед цих “утікачів від комунізму” не знайдете ні одного москаля, який би “погодився” добровільно віддати те, що “матушка Рассея” привласнила чи загарбала силою! Немає серед москалів ніоднієї політичної групи, яка б годилася на самостійне існування України чи Грузії?

Ця проблема докладно розроблена Спілкою Визволення України в Збірнику ч. 2, що появився в 1964 році. Коли б новітні “колюмби” замість ломитися у відчинені двері цікавилися тим, що на ці теми пишуть інші, які досконало знають московський народ, вони б не писали нісенітниць.

Ця тема буде докладно навітлена в наступному числі журналу.

Відкритий лист до Павла Тичини

(Кавалер чотирьох орденів Леніна)

Прочитав я в одній українській газеті текст підписаного Вами — “Слова до українців, до української громади в США” і т. д. Це “Слово” почасти звернене й до мене, бо я тепер є в складі “української громади в США”.

Преамбуля до цього “Слова” називає нас — “українські буржуазні націоналісти”.

Ми знайомі з Вами з тих часів, коли Ви і я були учнями Чернігівської Духовної Семінарії. Ви — в богословських класах, а я в загально-освітніх. Ваш і мій тато були священниками в селах Чернігівської губернії. Вам відомо, що я тоді, ні пізніше, не мав будь-якої нерухомої власності, чи будь-якого капіталу. Ви й я жили з заробітку. Отже, чому Ви зачислили мене до “буржуазії”? Ви ж були таким самісіньким “буржуем”, як і я? І тепер моє становище зовсім не “буржуазне”: я працював у США на нижчих працях. Тепер, за старістю, я на пенсії соціального забезпечення. Отже, я не був “буржуем” і не став ним досі.

Другий ярлик, що Ви наліпили на мене, що я “націоналіст”. Ніколи я не був і не є членом будь-якого угруповання націоналістів. Але завжди був і вважаю себе українським патріотом, так само як і Ви. Жодного “злочину” проти українського народу я не вчинив і до України, бодай і “радянської”, я ніколи не ставився і не ставлюся вороже, але оплакую її гірку долю під московським ярмом раніше й тепер. Я був і є переконаним противником большевизму й московської окупації України. Ви це знали під час неоднаразових розмов зі мною в Харкові й деінде.

Але трапилось нам піти різними життєвими шляхами. Ви, як мені оповідали свого часу, були спочатку ув’язнені в ЧеКа в Києві, і Вас тоді врятував М. О. Скрипник. Після того Ви, як вже “перевірений”, пішли швидко вгору. Вас за декілька більшменш приємних віршів, “проізвели” в академіки ВУАН, а далі — членом вищих советських органів, — а я вчителював і працював як службовець. Наші шляхи знову зустрілися, коли ми почали співпрацювати у Всеукраїнській Асоціації Сходознавства, в ділянці тюркології. Ви напевно пригадуєте, як чотири молодих українських тюркологів — Ви, А. П. Ковалівський, М. В. Горбань і я працювали над складанням Українсько-Азербайджанського Словника з метою сприяти зближенню й співпраці української й тюркської націй. Але Москва не бажала допустити співпрацю підкорених нею народів, — тому цей словник не побачив світу. Спочатку ГПУ заарештувало ширу українську дівшу — Миколу Горбаня (1930 р.), потім мене (1933 р.), а потім А. П. Ковалівського. Де зберігаються й чи збереглися взагалі тисячі карточок того Словника, що ми його складали? Отже, чи була

ця праця “буржуазний націоналізм”, чи службою нашому українському народові?

У тому самому часі, на початку 1929 р. року, Ви запросили мене поїхати з Вами до Петербургу (Ленінград) для студій в семінарі Азійського Музею Рос. Академії Наук. Ми спільно прослухали там низку лекцій професорів-сходознавців: А. Н. Самойловича (пізніше репресованого органами ГПУ, НКВД), Бертельса, Дмитрієва та інш. Але додаткова мета запрошення Вами мене виявилась незабаром. Одного вечора, наприкінці наших трьохтижневих студій, Ви закликали мене піти кудись з Вами для невідомої мети. Ви мені не пояснили, хоч я домагався: до кого ми підемо й чому? Ви тільки, загадково посміхаючись, сказали:

“А чи не поцілувати нам пантофлю Папи?”

Через те, що місце й мета цієї візити залишилися для мене нез’ясованими, крім напівціничної згадки про “пантофлю”, — я відмовився йти з Вами, а Ви були цим дуже розгнівані.

В тому самому часі Ви вже поцілували чобіт Сосо Джугашвілі, написавши декілька дитирамбів цьому катові народів. Більшість нашої української інтелігенції не схотіла цілувати той чобіт, а тому й пішли під розстріли в катівнях ГПУ-НКВД, або в кацети, або в політизолятори тощо. А Ваші поцілунки — в “пантофлю” і в “чобіт” — забезпечили Вас від страшної долі свідомих і патріотичних православних українців. Ви жили в гарному мешканні в Будинку Письменників — “Слово”, в Харкові, і коли я в останній раз Вас відвідав з приводу недолі Вашого рідного брата, — то Ви казали мене, що з того “Слова” вже забрали того або того, а такий або такий чекає вже своєї “черги” на Чернишевську. Ви ж були в повній безпеці, бо “пантофля” й “чобіт” Вас охороняли. До речі, про Вашого рідного брата Івана. Він був колись священником Української Автокефальної Православної Церкви, яку большевики знищили, а її служителів і вірних репресували й вбивали. Ваш рідний брат, щоб врятуватись з родиною від переслідувань, зрікся свого священничого сану й клопотався про відновлення в правах громадянства. Без цього, він був “позбавленцем”, тобто не мав права займати будь-які посади, навіть найдрібніші (напр., викладача української мови на тимчасових курсах українознавства). Він, Ваш рідний брат, приходив тоді в Наркомосвіту клопотатись про відновлення громадянства й про будь-яку працю. Відповідь наркома була така, що без громадянства праця в органах освіти неможлива, а відновлення громадянства залежить цілком від ласки чи неласки гоови ВУЦВКу Г. І. Петровського. Ваш брат звертався й до Петровського, але він відмовив. Тоді Ваш брат казав мені:

“Коли б Павло (тобто Ви) захотів сказати за мене тільки одне слово Петровському, — той напев-

но відновив би моє громадянство. Але Павло не захотів клопотатись за мене, щоб не "підмочити" свого авторитету "академіка".

Тоді я пообіцяв Вашому братові Іванові переговорити з Вами, щодо Вашої допомоги йому. Для цього я й приходив тоді до Вас, покладаючись на наше старе знайомство. На моє клопотання Ви відповіли:

"А чи буде це для мене зручно?"

Ви завжди дуже старанно зважували кожне своє слово й кожен свій крок. Тому Ви залишилися твердокам'яним у Вашому рішенні "не втручатися" в долю Вашого рідного брата. Ви умили руки, предавши свого брата невблаганній карі від "партія веде" й "сонцесяйного" сталінського уряду. У Вашому затишному робочому кабінеті тоді висіли над нашими головами сотні цибулок, прищіплених до мотузка, розтягнутого від стіни до стіни. То були Ваші замітки "для пам'ять": новознайдені метафори для Ваших майбутніх поем, дати побачень з "володарями світу цього" тощо. Серед тих паперців не було, розуміється, замітки, щоб Вам не забути піти до Г. І. Петровського й через нього врятувати Вашого брата. Ваш брат мусів з нічим виїхати з Харкова, і я більше нічого не чув про нього. Напевно, його спіткала смертельна доля всіх священників УАПЦеркви. О! Павле! Павле! Де тепер твій брат, що благав тебе про допомогу? Ви напевно пам'ятаєте біблійну паралель до цієї ситуації, бо Ви ж вчилися в духовній семінарії, та ще й в богословських клясах?

Восеня 1933 року ГПУ ув'язнило й мене, як "українського буржуазного націоналіста" (термінологія ГПУ і ВАША). Коли ж повесні 1937 року я був звільнений з кацету БАМЛАГу ГПУ-НКВД й тинявся майже рік без праці, — тоді я написав Вам листа до Києва в ВУАН, надіючись на яку-небудь моральну допомогу чи пораду. Але відповіді я не отримав. Можливо, що Ви про це вже забули.

Отже, все пережите мною й моєю родиною під большевиками в Україні спонукало мене, коли мені трапилася можливість, емігрувати на Захід, щоб рятуватись від фізичної й духовної смерті. Це був тривалий, дуже тяжкий і небезпечний шлях прориватись на Захід під час війни з дружиною й двома малими дітьми, в пошукуванні волі, що її так жадав свого часу й Т. Г. Шевченко.

Тепер Ви звернулись до української громади в США з пропозицією, що Ви хотіли б приїхати на відкриття пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні, та навіть привезти грудку землі з могили Т. Г. Шевченка, з уярмленої большевиками України. Вам було б вільно приїхати до США, якщо б Ви отримали дозвіл від уряду СРСР та візу від уряду США, і було б вільно Вам побачити відкриття пам'ятника Т. Г. Шевченкові, що відбулося 27 червня 1964-го року. Ніхто не затримав би Вас тут і не ув'язнив би, бо це — вільна країна. Але Ви не приїхали й добре зробили, бо Ви не посміли б тут приєднуватись до вільної української громади в США, тому що Ви є

для нас **персона нот грата**, з огляду на всю Вашу попередню пробольшевицьку діяльність, особливо Ваші славословія Сталінові. Про злочини останнього Ви добре знали, але все ж таки писали йому свої оди. Це було вихвалання ката українського народу. Цілого народу, а не тільки Вашого брата! Підлабузнюючись до Хрущова Ви заявили, що Ви нічого не знали про злочини Сталіна. Це наявна брехня! Ви знали про колгоспне мордерство і нищення наших селян. Ви бачили самі в Харкові на вулицях голодних мерців повесні 1933 року, але Ви писали райдужні вірші про колгоспи! Ніхто з нас не може Вам цього забути, і тільки Господь зможе Вам це простити, якщо Ви розкаетесь. Тому для Вас належне місце мало б бути не тут, у вільній країні, а тільки в столиці Вашої "батьківщини" Москві.

Ваш бувший земляк

В. Дубровський

Гліб Старовіт

ВІНОК

(Героям-мученикам СВУ)

Вінок кладу, вічний вінок
Батькам знання й науки,
Що в бій ішли, підняв чоло,
Спинити людські муки.
Хоробро йшли в нерівний бій,
Із ворогом відвічним,
Їх меч, — знання, воля, мета,
А Край Вільний, був кличем.
Шумів наш степ, і ліс горів,
В УАН-і билось серце,
Народ чекав, ось, ось уже,
Край полум'ям займеться.
Прокинувся каїн, кочубей,
Втопили Край у крові,
Їм обезголовнений народ,
Лишився знов, без волі.
Ні міцні ґрати, ні тортури,
Героїв не лякали,
Іудам зрадникам лихим,
Відважно правдою рубали.
Хоч кров, ще ллється до тепер,
Борцям безсмертна Слава!
А прийде час, Їм покладуть вінок,
Під брамою Святої Лаври.

Грудень, 1964 р.

Знуцання німецьких расистів під опікою ЗУАДК-у й ЦПУЕН?

Від Редакції "М. У.": Орг Бюро в Німеччині надіслало до Головної Управи СВУ в США "Бюлетень" ч. 1-4 за січень 1965 року Об'єднання Емігрантів з України в Німеччині.

Ознайомившись з його змістом Головна Управа передала деякі матеріали для опублікування в нашому журналі.

І ось, перед нами документи писані сльозами німців і старших віком українців, головні з під советської України, повні людських страждань і розпукі... Над цими людьми так, як і 20 років тому по таборах невольничої праці "Остарбайтерів", знущаються німецькі расисти, цим разом вже в "новій" Німецькій Федеративній Республіці в притулках для старших віком людей.

Й відбуваються ці знущання вже роками, а ЗУАДК й ЦПУЕН, замість того, щоб прикоротити руки расистам через німецький уряд, а коли б це не допомогло, то через відповідні органи Об'єднаних Націй, потуркують расистам?

Дивним є також, що на жакливі факти знущання над вірними православного віровизнання ніяк не реагує Українська Автокефальна Православна Церква в Німеччині, яка впершу чергу мусіла б їм прийти з моральною, а через православних українців у США й в Канаді з матеріальною допомогою.

Справедливе обурення викликає відношення Союзу Українських Воєнних Інвалідів у Німеччині до тих, що змагалися за волю України, а тепер, перебуваючи в притулках хворих і старших віком людей, терплять не ли-

О. ОЛЕСЬ ПРО ТИЧИНУ

Один з найвидатніших українських поетів першої половини ХХ-го століття — Олександр Олесь, у 1928 році написав вірша зверненого до Павла Тичини.

Не в приклад сучасним еміграційним зміновіховцям, Олександр Олесь, хоч і перебував також за кордоном, на еміграції, дуже добре розбирався в тих "реалітетах", що панували в Україні під Москвою.

Він писав:

А з-під землі гудуть прокльони
"І ти продався їм, Тичино!
І ти пішов до москаля:
О, бідна мати, Україно
В ганьбі голівонька твоя!
В кривавім морі по коліна
Стоїть без сорому в очах,
Поет колишній наш Тичина
І вихвалює зойки й жах.
Прилюдно б'є катом поклони,
Катів виспівує в піснях,
Борців розп'ятих на хрестах...
Юдо, ти, шляхетний жиде,
Пішов повисивсь в самоті,
Павло ж Тичина.. цей не піде,
А сам розіпне на хресті."

ше матеріальні злидні, але й моральне приниження, коли бачать, що допомогу від СВУВ дістають ті, що були по боці Москви.

Віriamo, що централа ЗУАДК-у в США негайно вживе відповідних заходів, щоб припинити сваволю німецьких расистів, а п. Рудька, директора відділу ЗУАДК-у в Мюнхені притягне до відповідальности, як співучасника знущань.

Цього сподіваємось й від ЦПУЕН та СВУВ в Німеччині.

Українське громадянство на чужині мусить знати, як згадані установи цю справу полагодили, а тому жадає від них відповідних висножень та інформацій в українській пресі.

Якщо якась установа звертається до українського громадянства й просить фінансової підтримки, мусить уважати, щоб не втратити його довіря!

Нижче з незначним скороченням друкуюмо матеріали з бюлетеню.

**До всього українського громадянства на еміграції!
Слухайте сигнали "СОС" не з моря, а з суші, не з па-
лоплава, а від німецьких з притулку!**

Слухайте й допоможіть!

В 1959 році, при допомозі світових добродійних організацій збудовано у Кельні-Мінгерсдорф, Грюнерверг 19, притулок, чи богадільню для престарілих православних українців. Охрестили його "Андреасхаус" чи то в честь апостола Андрія — брат Св. Петра, котрого, як говорить легенда, розп'ято на скісному хресті, чи то в честь того, що цей апостол був покровителем православної Русі. Відповідь на це можуть дати тільки хрещені батьки цього будинку.

В цей притулок перенесено з Фарет і з інших притулків всіх тих православних, які цього бажали.

На уаштованому урочистому зібранні в честь новосілля, пастор Пішель, керівник цієї богадільні, сердечно привітав свіжих гостей, обіцяв їм, що всім буде тут добре і просив почувати себе як вдома. Його заступницею призначили старшу сестру Гільду Шнекльот.

Зігріті теплими словами, наші старушки й старики аж помолодшали. Проте, милі слова залишилися лише словами, а зогрівали вони так довго, доки брєніли. Дійсність показала незабаром, їх справжню суть і скоро відчулася їх льодоватість. Де й поділося навіть на урочистому зібранні тепло. Пастор з'являвся відтоді досить рідко на обрії, зате старша сестра Гільда, де її і не сіяли, то й там родила. І було б чудово, коли б слова пастора були для неї провідними у її діяльності. Та не те сталося. Замість допомагати старим і німцям, щоб полегшити їм страждання, зробити лагіднішими останні дні життя цих нещасних людей, вона не змогла приховати своєї ненависті до чужинецьких стариків і особ-

ливо до тих, які зі сходу. Своім ненависним відношенням до наших православних пристарілих вона перетворила їх життя у справжнє пекло, але холодне ПЕКЛО. П'ятьом підлеглим їй сестрам і трьом прибиральницям не дозволила взагалі допомагати українцям і, передусім, хворим. Навіть заходити на той поверх, де вони мешкають, суворо заборонила. Наші німецькі престарілі змушені самі прибирати свої кімнати, мити підлогу. Лежаче хворі змушені ходити їсти в їдальню, або по-крадьки приносити їжу в кімнату.

В притулку мешкають всього 69 чужинців та 40 німців. П'ять сестер і три прибиральниці до послуг лише сорокам. А наших 69 "обслуговує" одна сестра Гільда, та й та лютіша від клятої мачухи. За її арифметикою п'ять до сорока мусить дорівнюватися одному до шестидесятидев'яти! А хто не вірить може перекопатися на місці. Останнім часом почала сестра Гільда відноситися до наших людей ще лютіше.

Так, у 1960 році 78-річну лежаче хвору Галину Карп'юк лише за те, що німецька старенька не могла встати й піти їсти у їдальню, сестра Гільда стягла з ліжка і, лаючись, даючи їй стусани під ребра, волочила коридором і сходами аж у їдальню. Через дві години після цієї "гуманності", старенька Карп'юк віддала Богові душу. Слідство було припинене, що ж мертві не горять.

78-річну **Олену Бажанову** побила Гільда нізачо. Згодом намагалася вона ще раз спровокувати з Бажановою інцидент. Але, навчена гірким досвідом, пані Бажанова не далась спровокувати себе і уникла повторного побиття. Проте, цим не врятувалася. Сестра Гільда одіслала її незабаром у будинок для божевільних, у Дюрен. На настирливу інтервенцію Управи Об'єднання лікарі повідомили, що п. Бажанова цілком нормальна і в любий час можна її забрати.

Жорстокостей зазнала також і 78-річна **Палагея Кардаш**. Сестра змушувала стареньку прислужувати їй, прати білизну, давати собі подарунку: шоколаду, горілку тощо, та ще й побила її чотири рази.

Побила вона також і 66-річного **Василя Алексинина** та погрожувала відіслати і його в будинок для божевільних. Такий медот обезвольовання підопічних набрав широкого розмаху. Будь-хто наважиться лишень рота відкрити, як у сестри Гільди відповідь готова: "Хочеш ти туди? В божевільному домі місця для вас усіх вистачить!"

Оголосила, якось, сестра Гільда, що всі чужинці, хворі чи здорові, з гарячкою чи без неї, мусять споживати їжу лише в їдальні і самі себе обслуговувати. Заборонила приносити їжу хворим православним до їх кімнат.

Захворів, було, тяжко **священник Гурський**. Сестра Гільда вирвала на кухні з рук матушки Гурської тарілку і з криком: "Гурський мусить сам прийти в їдальню їсти!" — брязнула нею об землю.

Захворів тяжко самотній 76-річний **Матвій Масловський**. Три дні лежав у своїй кімнаті без їжі й лікарської допомоги. Ні сестра Гільда, ні жодна з інших п'яток сестер, ні якась з трьох прибиральниць не заглянули до нього. Його приятелі й знайомі зпоміж українців два

тижні купували йому за свої мізерні "ташенгельд" харчі у склепі й потайки підгодовували старого, аж поки не видужав і не почав сам ходити до їдальні.

Захворіло і подружжя **Щербань**. Обоє мали гарячку. І в цьому випадкові повторилася історія **Матвія Масловського**. Щойно сестра Гільда побачила, що пані Щербань несе обід чоловікові (а може й собі) до кімнати, накинулася на неї з лайкою, видерла з рук посуд з їжею і метнула все у відро для покидьків.

Степан Резоришин після операції два тижні мав гарячку й не міг ходити до їдальні. Сестра Гільда не дала йому за це два тижні їсти й позбавила медичної допомоги. Пережив він цей лихий час за прикладом **Матвія Масловського**.

75-річний **Матроні Золотоверх**, підготовляючи ясла до протезів, лікар повиривав зуби. Її обличчя і щелепи опухли, що й рота одчинити не могла. Але коли вона звернулася до сестри Гільди з проханням замінити їй тимчасово загальний стіл на відповідну дієту (плинну їжу), то та прогнала її і взагалі нічого не дала їсти.

Чимало наших стариків не зважають і лікарі приписують їм легший харч. Коли ж вони звертаються з цією справою до сестри Гільди, вона з люттям заперечує, що тут не лікар розпоряджається, а вона визначає хто і яку їжу має отримувати.

На привітання наших людей вона взагалі не відповідає. А на різні прохання відповідає постуком себе вказівним пальцем у лоб або крутить ним біля скроні.

В цьому старечому притулку влаштована для німців окрема їдальня. При вході висить табличка з написом на німецькій мові: "Нур фюр дойче". Пройти нею, чи заходити, коли престарілі німці їдять, нашим людям суворо заборонено. І це через 20 років після капітуляції Німеччини!

Під тиском заходів Управи Об'єднання ця табличка була знята. Тепер їдять всі разом і німці, і "унтерменші". І їжа варилась для тих і других окремо. Для перших як у доброму ресторані, а другі лишень слинку ковтали, поглядаючи скоса на столи зі ситою їжею, що виднілися в одчинені двері. Для других "вассерзуппе", після якої ще більше мучив голод.

Влітку в садку розставляються численні столики для... німців. Вони можуть запрошувати знайомих, вилежуватись на зеленій травичці, робити на ній гімнастику, граються. Нашим ця "розкіш" недоступна, заборонена. А коли хто з українців наважувався попросити у сестри Гільди дозвіл на таку ж "розкіш" вона відповідала: "Дивись, а то опинишся в домі для божевільних!"

Станіслав Янець, 84-річний українець, сів собі якось в тому садочку на зеленій травичці. Сестра Гільда негайно оштрафувала його на одну марку. І, хоч він без спротиву заплатив цю кару, опинився на другий день у домі для божевільних. Всіх інших застерегла, щоб були чемнішими за Янца, бо негайно опиняться теж там.

Як це все виглядає сьогодні парадоксально! Живуть нині наші престарілі в оновленій, демократичній Німецькій Союзній Республіці. Згідно з Лондонською Угодою від 28-го липня 1951 року всі чужинці, які живуть

у Німеччині і на яких ця угода розповсюджується, мають статус "чужинців без батьківщини", а по-німецьки "гайматльозе ауслендер". По закону НФР, всі хто посідає статус прирівнюються в правах до німецьких громадян. Права і тих, і других гарантуються Конституцією. І, на підставі цього найвищого закону, всякі безправ'я, самосуди тощо не повинні мати місця. Недоторканість особи гарантується статтею першою Конституції. А стаття 3/3 говорить:

"Через стать, національність, походження, расу, мову, колишню державну приналежність, віровизнання, релігійних та політичних переконань ніхто не може бути уперсліжений або упривілейований".

Однак в притулку з іменем апостола Андрія панують свої закони, а Конституція НФР є клаптиком паперу.

Наші старі, хворі й немічні, так звані "гайматльозе ауслендер", морально й фізично не в силах більше жити під сталим страхом потрапити до "кирилівської", що їх битимуть, тероризуватимуть, що їх трактують в спосіб не гідний честі людини тільки через те, що вони є православні й скідаки-українці і звертаються до всієї української громадськості у вільному світі допомогти їм дожити спокійно віку на чужині і в інших умовах, ніж ті, які вже засуджені Богом і всіми людьми доброї волі! Допоможіть всім тим, чим хто почуває себе в силах. Вони і від найменшого не зречуться, бо менше від того, що мають навряд чи існує.

До високоповажаної організації ЗУАДК-у у США,

Шановні п. п. Добродії!

Нелюдське відношення адміністрації старечого дому Андреасхаус" в Кельні, Мінгерсдорф, до нас, старих і хворих, примусило нас подати колективну скаргу до відповідних чинників у Німеччині. І, врешті, аж через чотири місяці, 28. 2. 64 приїхала у притулок комісія для розслідування. Приїхав і директор філії ЗУАДК-у у Мюнхені п. Рудько. Він же був і перекладачем на допиті. Жакливі речі вийшли на денне світло. Але пастор Пішель — керівник цього притулку — намагався переконати комісію, що йому про ці зловживання нічого не було відомо, а сестра Гільда є дуже добра і нічого подібного не робить.

На другий день з'явився несподівано в парафіяльну канцелярію до о. А. Щербака сам п. директор Рудько і заявив, що сьогодні допитуватиме він сам. На питання о. Щербака від чийого імені провадитиме п. Рудько повторне слідство, останній грубо відповів, що це нічис діло, й почав "психічно" опрацьовувати священника: "Вас же вивезуть до дому божевільних.. Ви сильно будете покарані і, особливо, ті, які подавали скаргу..." і т.д.

Першими розпочав п. Рудько допитувати свідків у кримінальній справі про смерть п. Карпюк. Під час допитів п. директор ЗУАДК-у приготував своїми здібностями слідчого не аби яку несподіванку, але не як взірць гуманності й братолюбія, а як жандарм, як справжній гестапівець. Своім криком, залякуваннями, биттям портфелем по столі тощо конче хотів примусити свідків

зректись правди. Панам Масловському і Білогурові погрожував великими карами, залякував вивезенням до божевільних, кричав на них, аби вони про випадок з п. Карпюк інакше свідчили. Також і пані М. Золотоверх не дивлячись на крики і погрози зізнавала п. Рудьку лише правду: "Коли я, матушка і о. А. Щербак зайшли у кімнату п. Карпюк читати молитви, вона лежала ще на підлозі розкинувши руки і в одежі, яку мала на собі, коли сестра Гільда гнала її до ідальні. Лише на другий день прийшов лікар. А жертва все лежала на підлозі, доки принесли труну".

За наказом п. Франка-Явора-Яворського сестра Гільда заборонила подати воду вже покійному В. Стаховському навіть перед його смертю. Ще як він жив, пані М. Золотоверх користаючись з відсутности сестри Гільди зіграла молока й понесла хворому. Щойно зайшла вона в кімнату, як він здригнувся й почав благати: "Ідіть.. Ідіть геть! Як побачить сестра Гільда битиме і мене і Вас!" А, як дізнався, що сестри Гільди в будинку немає заспокоївся й почав скаржитись: "Вона забрала в мене останні 35 марок грошей. Вона бачила, що я зважаючись від болю випав з ліжка, але пішла залишивши мене на підлозі. Лише через дві години прийшли інші сестри і поклали мене в ліжко".

Присутній при допиті о. А. Щербак попросив було пана директора ЗУАДК-у не кричати на людей, не залякувати їх, але директор не звернув на це уваги. Проте, з часом усвідомив, що жандармський спосіб допитування не приносить бажаних наслідків. Змінив тактику. Запропонував пані П. Кардаш, що коли їй в цій богадільні эле, то улаштує її в іншому притулкуві, але відмовитись від правди, вона й за таку ціну не погодилась. Потім пан директор почав і о. Щербака вже не залякувати, а просити: "Чи уявляєте Ви собі, пане отче, що грозить сестрі Гільді? Це ж кримінальна справа!"

Почувши від нього у відповідь: "А чи думала сестра Гільда про це, як так робила?" — скипів і заверещав: "Тут будуть Франко і Гільда розпоряджатись, а вас усіх вивезуть!" В цю мить вбігає сестра Гільда й кличе пана директора полуднати. "У мене ще вчорашне не видихалось!" — буркнув він їй у відповідь.

Яку мету переслідував на цьому слідстві директор ЗУАДК-у?

Яку завгодно, але не допомогти покривдjenням.

Після закінчення слідства п. Рудько з протоколами допитів кудись вийшов. А люди чекають. Минає вже 22-га година. Послали післанця. В канцелярії о. Щербака знову з'являється п. директор. Але на цей раз вже в бадьорому настрої з почервонілим обличчям.

— Що бажаєте панове? Ми ж живемо в демократії!

— То коли в демократії, то правдою мусимо торгувати? — запитав хтось з тих, які чекали.

— Я нічого не боюсь.. Я вже виріс з того, коли мене страшили пресою, — відповів на це пан директор.

Наслідки такої "допомогової акції" пана директора дали себе швидко відчутти. В недлю, 1. 3. 64, по дорозі у церкву, напали на о. Щербака з криком: "Ти!.. Бандит!.. Ми з тебе ризи постягаємо!"

І, ось тепер, лежить перед нами копія скарги сестри Гільди до суду? Вона обвинувачує нас, старих, хворих та немічних, нібито ми хотіли побити її оборонця пана директора Рудька.

Може видатись неймовірним, що у притулкові для старих, керівником якого є Євангеліцька Церква Німеччини, можуть мати місце подібні страхиття. Неймовірним може видатись і те, що їм потуркують адміністрація притулку, пан директор мюнхенської філії ЗУАДК-у Рудько і представник ЦПУЕН у цьому притулкові п. Франк-Явор-Яворський.

Ми звертаємося до Головної Кватири ЗУАДК-у у Філадельфії допомогти нам у біді. Для листування просимо користуватися або адресою отця Щербака у притулкові, або кореспонденцію для нас слати на адресу Бюлетеню.

Лишаємось з належною до Вас пошаною,
православні українці старечого дому
в Кельні-Мінгерсдорф.
12 підписів.

Об'єднання емігрантів з України.

Штуттгарт-Цуфенгаузен, 31 січня 1964 року,

Горргаймерштрассе 26.

**Об'єднаному Українсько-Американському Допомоговому
Комітетові (ЗУАДК)**

Мюнхен 2, Аугустенштрассе 46/III.

Вельмишановний пане Рудько! Дякуємо за Ваш лист від 12. 11. 64 року. Нажаль, у ньому немає задовільної відповіді на наш лист з дня 1-го листопада 1964 року. Зміст Вашого звіту заступникові Високого Комісара пана нові КАДОЗІ нам невідомий. Але нам відомо, що неподобства проти наших людей в притулкові "Андреасхаус" тривають і далі не дивлячись на переведену Вами рік тому перевідку. Також комісія, яка перевіряла правдивість наведених у скаргах фактів, не виконала свого завдання, бо переслухала на місці одного лише отця Гурського (Щербака). Наступного ж дня, 29. 2. 64 року Ви особисто перевели слідство й переслухали людей в канцелярії о. Гурського. Про подробиці цього слідства й розмову з о. Гурським вважаємо зайвим пригадувати.

В останньому абзаці Вашого листа Ви звертаєте увагу на те, що ЦПУЕН є уповноважене полагодити справу в "Андреасхаусі". Ми додаємо до нашого листа фотокопію листа ЦПУЕН від 29. II. 63 року, в якому ця організація обіцяє послати пані Лощенко в Кельні-Мінгерсдорф полагодити "конфлікт". Але відтоді пройшов уже рік! ЦПУЕН нічогосінько не зробило, щоби допомогти нашим людям в цьому притулкові. Навпаки. Представник ЦПУЕН пан Франко-Явор-Яворський напав 24. 2. 1964 року о 7-ій годині ранку на мешкання притулка пана Григора Нікольського й вибив йому стільцем два зуби. Потерпілий має лікарську восвідку. Не дивлячись на неї він був змушений шукати порятунку в іншому притулкові і знайшов його в Дармштадті по вулиці Рідесхаймер ч. 115. Пан Франко разом з сестрою Гільдою Шнекльот і пастором Пішелем переслідують наших людей не лише через їхню національність, але й за їх

віровизнання. Чому тоді і навіщо намагався представник ЦПУЕН п. Франко, застосовуючи погрози, відібрати від о. Гурського, а коли це не вдалося, то від титара п. Коровченка ключі від православної церкви цього притулку? Яку мету переслідував тут пан Франко? Що ж Ви, пане Рудько, зробили, щоб допомогти цим нещасним старим людям? Тут ми зсилаємося на лист цих людей від 4. 7. 64 року, копія якого знаходиться у нас, а також і на інші листи, що були до Вас скеровані. З глибокою пошаною.

(—) Гнат Туз, Голова Управи Об'єднання.

До Високоповажаних панів: голови УНРади інж. О. Байдуніка й голови ВО УНРади М. Лівичького, Мюнхен.

Високоповажані панове!

19 серпня 1963 року я послав на Ваше ім'я листа про сьогоднішнього члена УРДП і голову Головної Контрольної Комісії СУВІ п. Івана Павловича Богомаза і подав у листі деякі відомості про минулу діяльність згаданої особи в селі Піски, Лохвицького району і в Союзі Війовничих Безбожників у Полтаві з метою запобігти засміченню УНРади кадровиками з УРДП, куди "революційні демократи" хотіли пропхати свого достойного товариша. Подібного листа послав я і теперішньому голові СУВІ п. М. Стечишинові для перевірки особи п. Богомаза. Але, замість перевірити наведені в листі факти, п. Стечишин ласкаво передав п. Богомазу фотокопію того листа.

Відомо, що часом вовк овечу шкуру напинає, а змія свою власну мінє. Про те, кожний остаеться сам собою. А ним же в дійсності був п. Богомаз ще вдома? Подаю нижче фрагменти з його "заслуг" перед нашим народом.

В списку складеному влітку 1943 року загальними зборами репресованих "богомазами" людей села Піски, яке з Лохвицькою цукроварнею мало щось 2000 родин і біля сотні партійців, прізвище Богомаза стояло шостим в ряду тридцятидвох самих зловредних комуністів. Проти його прізвища, в графі "партійна посада" красувалося: "Голова Союзу Війовничих безбожників у Полтаві". Список підписали 21 з 600 репресованих, яким пощастило вернутися в рідне село. Інші ж, всі, загинули по засланнях. І список, і підписи були завірені сільуправою. Служив п. Богомаз також і в РККА "рядовим"?.. Там він був привелійованою особою. Привелійований він також і тут: член УРДП, член СУВІ й голова його Головної Контрольної Комісії. Навіть п. Стечишин поставив його у свої свідки, наче б вони ціле життя прожили разом і разом боронили Україну від навали РККА (Червоної Армії)? А це, напевно, імпонує п. Стечишину. Богомаз, як "український військовий інвалід" отримує і допомогу від СУВІ (дивись, хоча б ч. 7 Бюлетеню СУВІ за жовтень 1961 року, стор. 9, порядковий ч. 88). Став п. Богомаз також і головою Контрольної Комісії у п. Стечишина. Теж, для "добра" нашого народу!

Кристуючись підтримкою п. Стечишина і товаришів з УРДП панів В. Слоня, О. Сухаревського, А. Нікітіна, Л. Васильєва, П. Прокопова, А. Давиденка, М. Стечишина, Горбенка, Дуб'яги, Дадачка, Гамалія, Китоста і зару-

ТРЕТЄ ВЕЛИКЕ ВІЧЕ СВУ

Докладні інформації про Третє Велике Віче СВУ свого часу надруковані в газетах "Каналійський Фармер" і "Свобода" (США).

Однак, деякі політичні середовища, одні з чисто конкурентної заздрости, а інші, як політичні противники або й вороги СВУ, все ще спекулюють на "двох" СВУ, а трапляються ще й такі "міністри" з УНРади, які "шукають" на терені Сполучених Штатів Америки ту "СВУ", якої й "слід простиг", щоб її "прийняти" до УНРади. Отже, "шукають" не ту СВУ, що подавала заяву виявляючи бажання до неї вступити (Відтоді минуло вже п'ять років!), а фікцію, на зразок тієї "Селянської Партії"-Архипенка, яка "складалася" з однієї особи. І хоч п. Архипенко вже відійшов у вічність, ця "партія" все ще фігурує в списках членів УНРади?

Це очевидно і є зразок "української демократії" як противага реально-існуючій і діючій СВУ.

Щоб пригадати особам з короткою пам'яттю про Третє Велике Віче СВУ та його деякі постанови, нижче друкуємо про не скорочені інформації.

Редакція

В днях 5-го й 6-го вересня 1964 року в Українському Літературно-Мистецькому Клубі в Нью Йорку відбулося Третє Віче Спілки Визволення України, яке проходило під знаком ліквідації розламу в СВУ.

В нарадах з обох частин СВУ приймали участь 67 умандатованих делегатів центральних і крайових СВУ зі США й Канади й з уповноваження крайових СВУ в Англії, Австралії, Бразилії, Німеччині, Парагваї, Аргентині, Франції і Швеції.

Згідно з порядком нарад, Третє Віче відкрив інж. Д. Ярکو — голова Комісії по ліквідації розламу в СВУ, а її секретар ред. В. Коваль зачитав Політичну Платформу поєднання двох частин СВУ, яка була одностайно схвалена. Зміст Політичної Платформи такий:

чившись протоколом не дозволеної Владикою Св. Троцької парафії, оскаржив мене п. Богомаз в німецькому суді за "образу". На суді ж "образа" перетворилася у правду.

Лише обставини, що п. Буйдунік з Лівіцьким і п. Стечишин обмінювалися взаємно фотокопіями моїх листів, які я адресував персонально до кожного з них, викликали здивування?

Мені вже за сімдесят. Брав я активну участь в українських визвольних змаганнях 1917—19 років і тому є інвалідом. Я був "богомазами" репресований у совєтській революційній "демократії", зневажений був там, зневажають богомази мене й тут. По цей день ніхт не удостоюся на заслужену допомогу від СУВІ. Пан Стечишин відмовляє її. Він відмовляє мені не тільки у заслуженій допомозі, але й не бажає повернути документи. Допомоги тепер від таких я не бажаю і через адвоката вимагаю повернення документів.

"Керуючись добром української національно-політичної єдності та в ім'я тих великих завдань, що їй поставила українська визвольна справа перед відновленою на чужині Спілкою Визволення України, Ми члени обох частин СВУ заявимо, що розлам, який ділив нашу організацію від 1954 року зліквідовано. Віднині є одна Спілка Визволення України, що стоїть на позиціях безкомпромісного самостійництва в боротьбі за відновлення Української Суверенної Держави.

Спілка Визволення України співпрацює зі всіма українськими самостійницькими політичними й суспільно-громадськими організаціями й середовищами та провадить боротьбу за очищення української спільноти на чужині від ворожих українській самостійницькій ідеї сил, що виступають під покришкою "прогресизму", "хвильовизму", "реалітетів" і "нац. комунізму".

Спілка Визволення України є непримиренним ворогом комунізму, як системи рабства й національного гноблення усіх народів і рас.

Цю Політичну Платформу, Комісія Поєднання двох частин СВУ зголошує для затвердження Третім Вічем, яка має стати дороговказом у дальшій праці Спілки Визволення України".

Президію Віча, що керувала його нарадами вибрано в такому складі: інж. Д. Ярко — голова, д-р О. Нічка — заступник, п.п. В. Ремптер і В. Брух — секретарі.

До Почесної Президії вибрано п-ні Н. Павлушкову — почесного голову СВУ, ген.-полк. П. Шандрука й от. Т. Бульбу-Боровця.

Наради розпочалися молитвою в наміренні українського народу й СВУ, що її проклав о. Непрель — священик Української Православної Церкви в США.

Голова Президії Віча п. Д. Ярко проголосив одностайним мочанку на знак вшанування всіх поляглих за волю України, а зокрема членів СВУ на чужині, що відійши у вічність.

Я не один пасинок у СУВІ. СУВІ це мачуха. Семидесятирічному козакові братньої Кубанської Армії, старшому від Богомаза на 12 років п. Стечишин відповідає листом від 25 травня 1957 року за ч. 685/57, СУВІ-Гу наступне:

"Високоповажаний пане І. Ступаченко! У відповідь на Ваше письмо з П. 5. 57 повідомляємо, що СУВІ опікується старшими віком воїками тільки бувших українських армій. Кубанське військо не підлягало начальному командуванню УНР, тому, безпосереднього зв'язку з визвольною боротьбою не мало.

Голова СУВІ: (—) М. Стечишин.

Секретар: (—) П. Поліщук."

Цей матеріал буде мною повніше поданий до Українського Воєнно-Історичного Інституту, до преси і використаний в моїх спогадах.

(—) П. Момот, колишній командир сотні полку ім. гетьмана Полуботка Армії УНР.

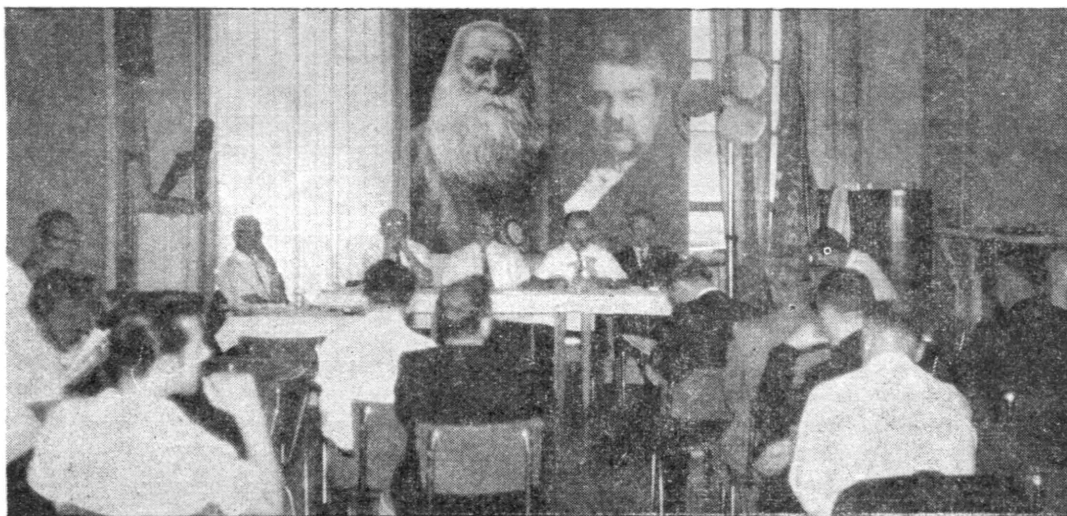
На ім'я Президії Віча наспіло багато привітань. Серед них від Архиепископа УАПЦ — Владики Геннадія; від Архиепископа Івана Бучка з Риму — Апостольського Візитатора українців греко-католиків у Зах. Європі; від Білоруського Конгресового Комітету в США; від ДОБРУС-у в Англії за підписом п.п. Ляшенка й Куца; від ОБРУС-у в Австралії за підписом п. Клименка; від Видавця й Редактора "Канадійського Фармера"; від ген.-полк. П. Шандрука; від Американсько-Української Фундації; від Анти-Комуністичного Інтернаціоналу, який недавно постав у США; від п-ні Н. Павлушкової — почесного голови СВУ; від Крайових Комітетів і Орг. Бюр СВУ в Англії, Австралії, Франції, Німеччині, Параграві, Бразилі; від Осередків СВУ та поодиноких осіб і організацій.

Івана Бутка, Семена Шевченка і Якова Ємця, які чинили перешкоди в роботі Комісії по ліквідації розламу в СВУ. В зв'язку з цим Верифікаційній Комісії були вручені відповідні документи й матеріяли, яка після їх розгляду підтвердила правосильність внеску. **Ці три особи, як було устійнено, не мають за собою жодного членства.**

За цей внесок голосувало 66 делегатів. Один від голосування утримався.

Третє Віче одностайно затвердило й другий внесок цієї частини СВУ про **вотум недовіря проф. В. Плющеві**. Його підписи хоч і не фігурували під різними "спростуваннями" трьох виключених, але він і не заперечив до того свою причетність.

Про те, що розбиття в СВУ тишило лише Москву, найкраще промовляє показане на Третньому Вічі

Президія й частина делегатів Третнього Віча СВУ, що відбулося в Нью Йорку 5-го й 6-го вересня 1964 року.

Від Об'єднаних Американсько-Українських Організацій міста Нью Йорку склав привітання д-р О. Соколишин, який відмітив великий вклад праці СВУ у цій найбільшій метрополії світу. Разом з іншими самостійницькими організаціями, сказав промовець, СВУ сприяє соборницькій співпраці та стоїть на сторожі збереження безкомпромісного самостійництва ньюйоркської української громади. Він з вдовolenням відмітив ліквідацію розламу в СВУ.

Від СЗСУ-Селянської Партії промовляв п. Д. Мельник, який підкреслив тісну співпрацю з СВУ та повну солідарність цих двох організацій в політичній площині. Вітав поєднання двох частин СВУ та звернув увагу присутніх на заходи в поєднанні усіх відламів Української Православної Церкви в США, якому закликав всебічно сприяти.

За відчитний період, фінансовий загальний оборот СВУ становить 33 тисячі доларів, що вказує на інтенсивну діяльність організації.

Після звітів центральних органів, обох частин СВУ та схвалення їх роботи, уповноважені цієї частини СВУ, якої головою був проф. В. Плющ, поставили на затвердження Третнього Віча внесок про виключення з членства Спільки Визволення України п.п.

советське видання під назвою "Націоналістичні скорпіони", що його у 1963 році опублікувало в-во "Радянський Письменник" у Києві. В передмові, що її написав Юрій Смолич, цей московський халуїт вихваляє якогось канадійського "прогресиста" М. Терлицю, який нібито є автором цієї книжки. На її сторінках повно брудної лайки на адресу відновленої на чужині СВУ за її протимосковську діяльність і неприхованої радості з того, що СВУ "розколося" надвоє, як це є з іншими українськими політичними організаціями.

З цього видно, кому залежить на тому, щоб і далі існував розкол в СВУ!

В суботу, увечері відбулася зустріч делегатів, які в томариській атмосфері, за смачною вечерею, вперше, особисто знайомилися між собою. Величезні простори самих США й Канади уможливають лише листовний контакт між поодинокими кітинами СВУ й центральними органами. Члени СВУ з Чикаго, Монреалю, Вінніпегу, Нью Йорку й Торонта ділилися успіхами й досвідом у праці на своїх теренах.

Десятилітній розлам в СВУ завершився перемогою конструктивних сил, що й наголошували у своїх невимушених виступах делегати під час зустрічі.

В неділю, 6-го вересня, наради Третього Віча були закритими. Обговорювано та вирішувано справи організаційні, ідеологічні й Програмово-Статутарні.

Після широкої й річової дискусії над внесками Ідеологічно-Програмової Комісії в справах змін і додатків у Статуті й Програмі СВУ Трете Віче їх затвердило.

Особливо істотним є додаток до характеристики ідейно-політичного обличчя СВУ, як "християнсько-національної" політичної організації. На Вічі заслухано доповіді: проф. Бобровського "Визвольна політика СВУ", ред. Коваля "Становище в Україні й завдання української еміграції", ред. Гладуна "Міжнародна ситуація й українська справа" й інж. Сердюка "До проблем виховання української молоді".

Після довгої й широкої дискусії над порушеннями в доповідях і звітах проблемами, Резолюційна Комісія в складі: ред. П. Колісник — голова й члени: ред. В. Коваль, ред. І. Гладун, проф. Ю. Бобровський, інж. М. Сердюк і інж. Д. Ярکو, опрацювала відповідні резолюції й постанови, які були затверджені Третім Вічем.

Між іншим в Резолюціях і Постановах зобов'язано центральні органи СВУ: перевести у 1965 році протестаційну акцію проти русифікації українського народу в УРСР і СРСР; видати друком при співучасті всього українського громадянства спогади от. Т. Бульби-Боровця про Українську Повстанську Армію, першим організатором і командиром якої він був в роках 1940—1943; згідно ustalених форм організувати молодь при СВУ.

У Постановах, Трете Віче відмітило позитивну працю, що її перевів Комітет Побудови Пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні, але одночасно підкреслено його провінційно-партійницький підхід до загально-українських справ. Спілку Визволення України не було введено до складу Ювілейного Комітету, як також от. Т. Бульбу-Боровця, хоч двох воєнків УПА було зазначено у списку цього комітету.

Трете Віче занотувало в Постановах обурливий факт щодо поступовання редакції пресового органу УНСоюзу "Свобода", яка не зважаючи на вичерпні інформачії в справах поєднання двох частин СВУ, дезінформувала в цій справі українську спільноту, дійшовши до такого, що навіть всупереч друкованого на її сторінках платного оголошення, Комісії Поєднання, про відбуття спільного Третього Віча, подавала власні інформації з таким наміром, що нібити редакції нічого невідомо про це Віче.

До нових центральних органів Спілки Визволення України вибрано:

Президія Світової Ради СВУ:

Ред. В. Коваль — голова, інж. О. Ховайло — I-ий заступник, д-р В. Наддніпрянець — II-ий заступник, д-р О. Ничка — секретар, ред. І Гладун і проф. М. Кувльчицький — члени.

Світова Рада СВУ:

Крім осіб, які до складу Світової Ради, згідно Статуту, належать автоматично, як наприклад: члени Президії Світової Ради; голова й члени Головної

Управи і голова й члени Головної Контрольної Комісії. Голови автономних секторів СВУ: Військової Ради, Фонду Української Культури й Ідеологічно-Програмової Комісії. Голови Крайових Управ і Контрольних Комісій, Орг. Бюро і самостійних осередків, Трете Віче затвердило ще таких осіб: д-ра Б. Горещького й І. Литвиновича (Парагвай), С. Придніпровця і П. Мельника (Канада), П. Клименка (Австралія), Г. Старовійта, П. Коперника і П. Галича (США), проф. І. Ратушного, Я. Кінаша і Л. Суслика (Англія), І. Галушку, П. Кізімова (Німеччина), Б. Білінського (Бразилія), І. Оленича (Франція) і А. Головчанського (Швеція).

Головна Управа:

Інж. Д. Ярکو — голова, проф. Ю. Бобровський — I-ий заступник, д-р І. Марченко — II-ий заступник, п. Г. Полинєць — III-ий заступник, ред. П. Колісник — IV-ий заступник. Члени: інж. О. Ховайло, д-р О. Ничка, інж. М. Сердюк, О. Кейс, В. Соляник, В. Ремптер, М. Янюк.

Контрольна Комісія:

Ред. О. Калиник — голова, Т. Даць — заступник, члени: Т. Тарахівський, В. Брух і П. Мельник.

Військова Рада: от. Т. Бульба-Боровець — голова.

Фонд Української Культури: ред. О. Калиник — голова.

Ідеологічно-Програмова Комісія: проф. Ю. Бобровський — голова.

Згідно Постанови Третього Віча, Президія вислала сенаторові Б. Голдвотерові, кандидатові в Президента США від Республіканської Партії телеграму, в якій від імені СВУ висловила признання за його безкомпромісову поставу в боротьбі з комунізмом та за його прихильне наставлення до визвольної боротьби поневолених Росією народів проти московського колоніалізму.

Другу телеграму вислано на ім'я ген. Д. Айзенгавера, в якій Президія Віча висловлює ширю подяку бувшому президентові США за встановлення Тижня Поневолених Націй та за його участь у відслоненні пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні.

Трете Віче стало на становищі, що незалежно від того, які будуть висліди виборів, Спілка Визволення України, а зокрема її члени-громадяни США повинні підтримувати таких кандидатів, які розуміють загрозу комунізму для цілого світу, а зокрема для США та підтримують морально боротьбу поневолених Росією народів проти червоно-московського колоніалізму.

Нажаль, Політична Платформа Демократичної Партії навіть не згадує про комунізм та явно вороже наставлена до визвольних змагань поневолених Росією народів, а зокрема українського. Під час дискусій над цими справами на Передвиборчій Конвенції Демократичної Партії, що відбулася в Атлантик Сіті у серпні ц. р. було заявлено, що навіть тоді, коли демократи загублять 3 мільйони голосів-виборців з поміж громадян США, чий народ є поневолені Росією.

Україна не буде названа, як поневолена Московською країною!

Президія Третього Віча СВУ

АНГЛОМОВНА ПРЕСА, РАДІО Й ТЕЛЕВІЗІЯ ІНФОРМУВАЛИ ПРО ПІКЕТУВАННЯ АНСАМБЛЮ МОЙСЕЄВА В ТОРОНТІ

В днях 11, 12 і 13 травня 1965 року відбулися виступи московського танцювального ансамблю Мойсеєва в Мепл Ліф Гарденс, Торонто. Всі три дні перед і під час виступів цього ансамблю близько 40 осіб пікетували перед будинком, в якому виступав цей ансамбль. Пікетування було організоване місцевим Осередком Спілки Визволення України ім. Сергія Єфремова і в ньому брали участь крім членів СВУ та СУМ при СВУ представники балтійських народів, білорусів, мадярів і студентських клубів торонтонського та гамільтонського університетів. Учасники пікетування роздали 10.000 листівок в англійській мові тим, що йшли на виступи цього ансамблю, а також розповсюдили кілька сот листівок в українській мові з цим самим текстом у готелі по кімнатах, в яких

грам” день перед першим виступом ансамблю інформували своїх читачів про заплановане пікетування. У вівторок (11 травня) ввечері обидві телевізійні сітки СіБіСі та СіТіВі показали фільми з пікетування і подали інформаційні коментарі. Також радіовисильні Торонто та околиць інформували своїх слухачів про перебіг пікетування. В середу (12 травня) щоденні часописи подавали світлини та інформації про пікетування для сотень тисяч своїх читачів. Внаслідок пікетування під час усіх трьох виступів велика заля Мейпл Ліф Гарденс була більш як на половину порожня: наприклад — за повідомленням місцевих англомовних щоденників під час першого виступу ансамблю на заля, що вміщує 15.000 осіб, було лише 6.000 глядачів. Наступні два вечори було ще менше. Багато людей,

Члени СВУ в Торонті пікетують московський ансамбль Мойсеєва.

перебували танцюристи ансамблю Мойсеєва. Тексти написів на транспарентах, що їх носили пікетчики, та тексти листівок висвітлювали злочини червоних московських фашистів супроти українського й інших поневолених народів та злочинну діяльність їхніх шпигунів і агентів у Канаді, і що вони намагаються прикрити цю злочинність різними танцювальними, хоровами групами, цирками та іншими засобами в рамках т. зв. “культобміну”. Англомовний щоденник “Теле-

що йшли на виступи цього ансамблю, побачивши пікетування, повернулися додому.

Тих, що йшли на виступи цього ансамблю можна приблизно поділити так: 60% — жида, 25% — ріжної масті москалі, малороси та “прогресисти” ріжних націй; решто 15% неутральні канадійці — любителі мистецтва, а між ними і наші українці — новоканадійці, як писав Шевченко: “а між ними і землячки де-де проглядають...” З українців — новокана-

надійців було дуже мало — це показує, що теляче захоплення культобманом починає помалу охолоджуватися.

Наслідки пікетування можна коротко підсумувати так: всі 3 вечори напівпорожня зала, що дасть менше доларів москалям для оплачування своїх шпигунів та інших п'ятиколонників у Канаді і Сполучених Штатах Америки; тому, що пікетування дістало більше розголосу, як виступи ансамблю; тропандивна вартість їхніх виступів провалилася, а пропагування визвольної справи поневолених Москвою народів здобули для нас нових друзів та прихильників. Шпигуни й агенти МВД були так зайняті пильнуванням своїх танцюристів, що напевно не мали часу на виконання інших доручених їм завдань.

На закінчення треба згадати, що внаслідок пікетування визначний журналіст МекКензі Портер написав дуже прихильну статтю про боротьбу українського народу проти німецьких та советських фашистів у Другій Світовій Війні і про діяльність АБН на чолі з його головою п. Ярославом Стецьком. Ця стаття появилася на 5 сторінці найповажнішого щоденника "Телеграм" (Торонто) в п'ятницю 14 травня н. р. і викликала живе зацікавлення між сотнями тисяч своїх читачів. Управа Осередку Спілки Визволення України ім. Сергія Єфремова в Торонті дякує Управі місцевого Відділу Комітету Українців Канади на чолі з його головою п. д-р О. Бойком за моральну підтримку цієї акції, а також усім хто брав участь у цьому пікетуванні. На нашу думку такі "зустрічі" різних мистецьких та культурних груп висланих Москвою дають найбільше користи для української визвольної справи і завдають найбільшої шкоди комуномосковській пропаганді. Ми віримо, що в наступних подібних акціях усі інші українські патріотичні організації візьмуть активну участь.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Панові Н. Б. й іншим: Нерегулярна поява "Місії України" пояснюється редакційними труднощами. Тепер цю справу полагоджено. Наступне число журналу, тобто ч. 2 (19) появиться вкінці жовтня. З нового року "Місія України" появлятиметься, як кварталник, вкінці таких місяців: березня, червня, вересня й грудня. Звичайно, фінансова сторінка видання грає першорядну роль. Про це будуть докладні висвітлення в наступному числі журналу з відповідним зверненням до членів СВУ й симпатиків.

Проф. В. Дубровському. Ваш допис "Наймані комуністи" піде в наступному числі. Просимо на цю тему надсилати матеріали.

Проф. М. Кульчицькому. Матеріал "В своїй хаті — своя правда..." буде надрукований в наступному числі.

П. С. Ляшенкові. Інформація про доповідь К. Зелена в Ноттінггемі (Англія) буде використана.

Н. М. Кривенко. "Поет-комунар" (про Сосюру) піде в наступному числі.

КОЛЯДА НА СВУ

Осередок СВУ ім. Сергія Єфремова в Торонті

Листа ч. 54, збірщик З. Думин. По \$5.00: Теслевич; по \$4.00: Р. Думин; по \$3.00: А. Вовк; по \$2.00: Г. Макогін, М. Макерн, В. Петрів, М. Бинда, М. Стефанів, С. Хвалибога, В. Аробко; по \$1.00: А. Асовський, С. Баршик, В. Павлюк, М. Фароло, В. Білинський, Е. Н., Стефанія Самборська, М. Драбик, Урбанович, В. Дусановський, Кушко, С. Гарбусь, С. Щурко; по \$0.35: К. Спіка.

Листа ч. 55, зірщик П. Мельник: По \$5.00: Р. Романюк, І. Скиба, П. Довги, Д. Боздик, Вашук, С. Дрозд, П. Наумчук; по \$4.00: Старостенко; по \$3.00: проф. Г. Ліщина, д-р Рева, п-во Б. і Д. Петигиричі, М. Лехицький; по \$2.00: о. І. Гаврик, В. Галюк, Ващук, Таманський, Е. Колянковський; по \$1.00: св. п. проф. С. Килимник, І. Клен, О. Щурик, П. П., Сухонький, Г. Д.

Листа ч. 60, збірщик П. Мельник. По \$25.00: І. Ковальчук; по \$10.00: д-р М. Цурковський; по \$5.00: С. Ярошевич, С. Лантух, М. Лунич, д-р А. Базар, М. Ребрик, М. Моргун, Бодвйкевич, Я. Яблонський; по \$3.00: Литвин; по \$2.00: Поченюк, Любинський, С. Бремер, П. К.; по \$1.00: Ярошевич, Тагаїв, І. Гладун, М. П., Н. Козута.

Листа ч. 61, збірщик П. Мельник. По \$10.00: "Фючер Фюел Ойл"; по \$5.00: Когут, Е. Гуляк, проф. І. Кубарський, Гусак, Б. Шафран, В. Ляпко, "Астор Студіо", Т. Букачевський; по \$3.00: І. Габер, А. Соловка; по \$2.00: Кувий, Павлів, Миськів, І. Коваль, Дрозд, Н. Н.; по \$1.00: Миськів.

Листа ч. 62, збірщик П. Мельник. По \$10.00: св. п. о. прот. Й. Василів, "Гут Бой"; по \$5.00: В. Добрянський, п-і Л. Базюк, М. Дорошенко, М. Бобрик, Стрижавець, М. Деркач, С. Шибенко; по \$4.00: Сидоренко, Г. Гук; по \$3.00: В. Гук; по \$2.00: П. П., М. Кулик, М. Марин; по \$1.00: К. Чиж, "Гіт Сервіс", п-і С. Солотвінська.

Листа ч. 63, збірщик П. Мельник. По \$5.00: Чорнецький, Н. Б., М. Лібер, П. Кушнір, Біляк; по \$4.00: Панасюк; по \$3.00: М. Балдецький, Ю. Бельський, Лвапак; по \$2.00: І. Оленич, Д. Осіюк, М. Галабар, Петровенюк, П. Супрун, Литвинець; по \$1.00: Д. Гринюк, А. Свистун; по \$0.50: Кудрик.

Листа ч. 64, збірщик П. Мельник. По \$10.00: Пекарня "Демстер Бред"; по \$5.00: Квчеренко, Кухарчук, Ф. Артеменко; по \$4.00: І. Бурда, Шимко; по \$3.00: Нечай, Бойківський, С. Полюшак, Д. Помилюк, П. І., О. Таращук; по \$2.00: П. В., В. Шевчук; по \$1.00: М. Похмурський.

Листа ч. 66, збірщик П. Мельник. По \$5.00: інж. П. Габбар, Саранчук, п-а В. Ворскло, Білошицький, І. Павлик; по \$4.00: Федорович; по \$2.00: Лобач, Олійник, І. Український, Р. Думин, Ключко, Мельник, Стасюла; по \$1.00: п-а Н. Тусюк.

Листа ч. 67, збірщик П. Мельник. По \$5.00: Т. Бойко, С. Стрижовець; по \$3.00: Коляда, Вітюк, Си-

мотюк, Свідрик; по \$2.00: Маковецька, Товстяк, Сагайдак, В. Пітик, Е. П., А. Кос, Білий, П. Добровольський, Гнатюк; по \$1.00: П. Р., Вербинський.

Листа ч. 73, збірщик П. Мельник. По \$5.00: Вовк, Леник; по \$4.00: Майдан, Запаренюк; по \$2.00: Мусюк, Гундєвський, Гайовський, Олешак, Строгий, Мушта.

Листа ч. 101, збірщик В. Брух. По \$5.00: Сербенюк, Ходоровська; по \$2.00: Й. Галька, Кашуба, П. Рішко, Ковалюк, Мазуркевич, Д. Бурда, Ячанін, С. Павлишин, А. Нагібаєр; по \$1.00: Н. Н., Кикіс, Стецик, Даниляк, Жила, П. Г., Кушнір, Петель, Бунк, І. Богнак; по \$0.50: Ю. Глипка.

Листа ч. 102, збірщик В. Брух. По \$5.00: Нога, П. Білоус, Бойко, А. Ганачівський, Т. Лис, В. Косар; по \$4.00: Журавель, д-р Запутьович; по \$3.00: Шапка; по \$2.00: В. Бучовський, Гергель, Воробець, І. Тивонюк, Шадурський, Мацько, Сосновський; по \$1.00: Федоряк, Садівник, М. Гайдамака, п-і Доуглас, І. Мужик; по \$0.80: д-р Доуглас.

Листа ч. 103, збірщик В. Брух. По \$10.00: Підприємство "Рочестер Фирнічер"; по \$5.00: Теслевич, Харчівня "Марс Фуд", "Орбіт Фирнічер", І. Кардинал; по \$2.00: М. Брізівський, Юзьків, Окипнюк, Тимець, Денишин, "Майк Шу Стор", Скимба, Дякович, П. Гоцко, Ярема, Полянський; по \$1.00: Гаргай, Кузьма, Білоус, Наконечний, Винниченко, Лопатинський, Зобнів, Слободян.

Листа ч. 104, збірщик В. Брух. По \$5.00: С. Минишин; по \$3.00: М. Гарас, Терентів; по \$2.00: Семчишин, М. Постівий, Дашко, Білоус, Н. Н., Протас, М. Стасів, Е. Криштальський, Кіс, Середницький, Микитин, Семетюк, Холявка, П. Муциківський, О. Токар, В. Котерлин, М. Вовк; по \$1.00: М. Давосир, В. Проців, М. Голдій, Ю. Солук, В. Теренюк.

Листа ч. 105, збірщик В. Брух. По \$5.00: Погорецький, Е. Думин, Книгарня "Арка"; по \$2.00: Дорош, І. Косевич, Романів, Френд, "Квін Джувелерс", Н. Н., Н. Н., Харчівня "Олімпія", "Пі-порт", К. Медвіцький, Н. Оленич; по \$1.00: Н. Н., І. С., Я. Чуйко, Петришин, К. М., Н. Кравець, Д. Фодчук, М. Мутий, І. Х.

Листа ч. 106, збірщик В. Брух. По \$5.00: "Альфа Фирнічер", Крамниця "Еко", Пекарня "Будучність", "Дніпро Фюел Ойл"; по \$3.00: Фірчук; по \$2.00: "Альфред Баргейн Стор", І. Сорока, П. В., п-і М. Малицька, Монтасевич, Д. К., Печаткарня "Онтеріо", Аптека "Медікус"; по \$1.00: Юзьків, Л. Носик, О. Ц., "Яна Фабрікс", "Свіс Кредіт Джувелерс", А. Б., Любинський, Д. Ч., Г. Реплянський; Ф. С. Фир, Н. Пестак.

Листа ч. 107, збірщик В. Брух. По \$5.00: Лотоцький, Синюра; по \$4.00: А. Петльований; по \$3.00: Г. Шкляр, Мараревич; по \$2.00: А. Мікрут, Г. Логвин, С. Козеник, Ручанчин, Павлишин, Соханівський, Довбуш, А. Грицина, А. Лисюк, Стахурський, Ф. Гут, В. Борецький; по \$1.50: І. Мархівка; по

\$1.00: М. Матковський, К. Вірстий, Мазуренко, Р. Р., С. Коваль, І. М.

Листа ч. 108, збірщик В. Брух. По \$3.00: Мацюк, "Суперіор Сосидж"; по \$2.00: д-р Горчинський, Трач, Е. Л., "Дандес Кловєр Фарм", Д. В., "Алекландерс Міт Маркет", С. Б., Клипович; по \$1.00: І. Ліліцак, Д. Саміло, Н. Н., А. Б., Гнатейко, С. Чуйкович, Г. Г., П. Головатий; по \$0.50: П. Р., А. Андрейко, Й. Карась; по \$0.25: Д. К.

Листа ч. 109, збірщик В. Брух. По \$3.00: Ю. Григорський, І. П., А. Прокопович, д-р А. Федина; по \$2.00: А. Голютяк, Мудик, В. Трач, В. Г., Л. Говиляч, В. Плайкот, К. Добрак, М. Коваль, П. Гуменний, М. Засідко, Кооператива "Плай", Н. Вірун; по \$1.50: В. Гриник; по \$1.00: А. Пивсоток, А. Наконечний, М. Іваночок, Квізель, І. Човага; по \$0.50: П. Сухинський; по \$0.25: Горленко.

Листа ч. 110, збірщик В. Брух. По \$5.00: М. Рундий; по \$2.00: д-р Е. Гуменюк, д-р В. Зінчишин, М. Луцик, І. Нагулок, І. Камелик, Е. Б., Ю. П., Т. Гуменюк; по \$1.50: А. С.; по \$1.00: І. Половка, М. Войтович, М. Колянківський, О. Паньків, А. Саламаха, П. Василик, Т. А., В. Бойко, М. Гросман, Г. Масаєвський, Д. Ш., І. Сумний; по \$0.50: П. Вільховий.

Листа ч. 111, збірщик В. Брух. По \$5.00: "Албани Готель", Ф. Бурий, Ю. Тврґяниця; по \$3.00: П. Іванишин, С. Гошовський; по \$2.00: Н. Г., І. Мазуренко, Д. Кожум'яка, П. Г., с. п. д-р О. Шкляр, С. Гаргай; по \$1.50: В. Соломон; по \$1.00: Й. Будай, М. Стадїч, Павлишин, Й. Бек, Д. Мислик, І. Топїха, М. Филь, В. Кісь, Й. Сидорук.

Листа ч. 112, збірщик В. Брух. По \$10.00: Рублиць, Е. Думин, Пекарня "Бівер Бред"; по \$5.00: "Дніпро Велдінг", мгр. В. Федорів, Д. Кисіль. "Гай Грєйд Пейнт"; по \$3.00: Ф. Міштак; по \$2.00: В. Трач, Леськів, Бозьо, Пендик, С. Твердохліб, сот. Гвляк, Солтис, Юник; по \$1.50: С. Капуста; по \$1.00: П. Гірчак, М. Чепак, Фокс, Скараманда, В. Паска, Велигорський, І. Падик, проф. Муха.

Листа ч. 113, збірщик В. Брух. По \$5.00: Молочарня "Грін-вейл", Г. Келембет, д-р П. Лехіський, М. Фреляк; по \$4.00: С. Йонка; по \$3.00: О. Гірчак, Коваль, "Стар Моторс", І. Коваленко, Рибак; по \$2.00: В. Горинь, Ониськів, Козловський, Жадан, "Аннольт Фуд", Юсип, Мачужак, Герчук, О. Гошуляк; по \$1.00: Муха, проф. А. Комарницький, Ноть, п-і Комарницька, А. Ільків, І. Мішена.

Листа ч. 114, збірщик В. Брух. По \$4.00: Тчак, Дребіт, Серєда; по \$3.00: Бойко, Гамак, Церковник, С. Кухарчук, Шапка, Кусевич; по \$2.00: Т. Бобик, Кравченко, д-р М. Малецький, Худоба, Стрілець, Барановський, Чайківський, б. п. П. Гавриш, Маскуляк, Папчевський, М. Гуменний, Кловак, Шіляк, А. Штафїрний; по \$1.00: Н. Н., С. Полкунов.

Листа ч. 115, збірщик В. Брух. По \$5.00: "Тенерал Метро Авто Боди Репейн", Т. Беш, Молочарня "Роджерс", Мороз; по \$4.00: д-р В. Ю. Данилів; по \$3.00: Й. Д., Кутовий, Баб'як, М. Арабчук, А.

3 “реалітетів” в УССР

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ — РУСИФІКАТОР

Немає під советами жодної ділянки життя, яка б не була контрольована комуністичною партією і її терористичною установою КГБ чи МВД.

Тим більше, коли мова йде про різні видавництва й засоби друку. Це ж бо найважливіший нерв пропагандивної машини комуністичної партії.

Тому все, що наприклад відноситься до освіти апробує міністерство освіти й без його дозволу жодна публікація в цій ділянці ніколи не побачить світу.

І ось, замість того, щоб показати пальцем на джерело русифікації в УССР, за апробатою якого появляються видання написані мішаниною російських і українських слів, набурені українці “критикують” за їх появу не міністерство освіти, якому підлягає в-во “Радянська Школа”, а... автора?

Вже другий рік на сторінках журналу “Україна” й газети “Літературна Україна” поміщуються критичні голоси з приводу появи “Орфографічного словника” М. Стефанцева, в якому аж роїться від таких російських слів, як “впроголодь”, “древесіна”, “жарений”, “італьянець”, “утюг”, “хворост”, “керосін”, “одіяло”, “потомок”, “пожар”, “переулок” і т. подібне.

Натомість, зі словника викинуто чисто українські слова: “смажений”, “пожежа”, “нащадок”, “ковдра”, “провулок” і багато інших.

Твердимо викинуто, бо в “Орфографічному словнику” І. М. Кириченка, видання Академії Наук УССР, 1955, поряд з цими чисто російськими словами надруковано й українські.

Але, через десять років після його появи, русифікатори вирішили, що українські слова вже можна не друкувати, бо українська мова “збагатилася” словами “старшого брата”, й тому макулятура М. Стефанцева у в-ві “Радянська школа” вже появилася **шостим накладом!**

Сам автор надіслав до редакції журналу “Україна” аж два листи, в яких “вважає критику за безпідставну”, бо мовляв, “обвинувачується не тільки автора” “Орфографічного словника”, а й “цілий колектив радянських науковців” (“Україна” ч. 5, січень, 1965).

А через шість місяців в “Літературній Україні” ч. 45 з 4-го червня 1965 року знову алярм, бо виявляється, що “Орфографічний словник” М. Стефанцева вже появилася, як **сьоме видання**, але “**невиправлене**”.

Тим часом, “культурники” з УССР висилаються Москвою за кордон, щоб українцям “за рубежами” (теж українське слово!) розповідати про “розквіт української культури” під чоботом русифікаторів та нав’язувати з ними “контакти”, щоб вони не відставали від процесів русифікації України.

Волошин; по \$2.00: Головатий, Н. Н., Н. Н., Костик, Н. Косс, “Панама Таверн”, “Мідвей Міт Маркет”, Зазуляк, Червинський, Н. Н.; по \$1.00: В. Стефук.

Читайте! Передплачуйте! Розповсюднюйте!

«КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР»

Найстарший і передовий український незалежний тижневик в Канаді.

«Канадійський Фармер», який появляється вже 62-ий рік, служить вже трьом поколінням канадійських українців.

«Канадійський Фармер» — це незалежна газета, що стоїть на засадах здорового українського патріотизму.

«Канадійський Фармер» — приносить цікаві та актуальні вісті й інформації з українського життя в Україні і в світі.

«Канадійський Фармер» — веде постійну «Літературну Сторінку», «Господарську», «Жіночу» і куток для дітей, друкує історичні і побутові повісті передових українських письменників.

Річна передплата виносить: В Канаді \$5.00
В США \$5.50

Тим, що покличуться на це оголошення, висилатимемо через ОДИН МІСЯЦЬ нашу газету **безплатно**, для зазнайомлення з її змістом.

Просимо писати на адресу:

CANADIAN FARMER

462 Hargrave St.

Winnipeg 2, Man., Canada.

Вже появилася в продажі видання
Крайової Управи СВУ — США
СТАЛІНСЬКО-ХРУЩОВСЬКЕ ОХВІСТЯ
(Вісімка, 120 стор.)

В цій брошурі зроблено підсумки, переведеного в 1963 році, українцями на чужині, відзначення 30-их роковин московського голодоморного народобиства в Україні доконаного в 1933 році. Потребу такого видання Спілка Визволення України добачала в тому, що відзначування цієї трагічної дати, тридцятилітньої давности, бувши вислужники комуно-московських колоніалістів в т. зв. УССР, які випадково опинилися (А може є у відрядженні?) на еміграції, намагалися використати для виправдування злочинів “кадрів з КП(б)У й комсомолу” над українським народом.

В брошурі подано незаперечні документи, які є доказом того, що українські комуністи й комсомольці є беззастережними виконавцями наказів Москви у викидуванні українського народу.

Також показано намагання т. зв. хвильовистів, спекуляцією на смерті І. Багряного, “реабілітувати” їх шкідливу для української визвольної справи діяльність.

Ціна примірника з пересилкою для США й Канади — 1.50 долара.

Замовлення слати на адреси:

A. L. U. (S. V. U.), INC.,
P. O. Box 38, Greenpoint Station
BROOKLYN 11222, N.Y., U. S. A.
“MISSION OF UKRAINE”
Box 51, Postal Station “C”
TORONTO 3, Ont., Canada

**ТАРАС ШЕВЧЕНКО — ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ,
I — XIV. ВИДАВНИЦТВО МИКОЛИ ДЕНИСЮКА,
ЧІКАГО 1959 — 1963. ТВЕРДА ОПРАВА, З ПОЗО-
ЛОЧЕННЯМ. ЦІНА 75.00 ДОЛ.**

У шевченківські ювілейні роки (1961—1964) одним із найдостойніших пам'ятників Геніїві України є повне видання його творів. Думки Шевченка такі глибокі, а ідеї такі непроминально-вічні, що довести їх до свідомості читача в ясній, переконливій і правильній інтерпретації може тільки справді науково-критичне видання, підготоване передовими шевченкознавцями нового часу.

Ми знаємо, з якою запеклістю намагаються во-роги українського народу сфальшувати, применшити й ослабити ідейну сторону творчості Шевченка, заперечуючи чи промовчуючи те, що в ній найістотні-ше — національний елемент. Цій згори й віддавна запланованій акції гальмування впливу національного поета-державника на свідомість його народу і приглу-шування його патріотичних закликів мусимо проти-ставити такі видання його творів, які б давали пов-ний, прозорий і вірний образ його духовості і роби-ли це солідно, відповідально та авторитетно. Бо бо-ротьба за справжнього Шевченка та оборона його величної ідеології перед ворожим наступом — це одночасно бій за майбутню Україну, за виховання й підготову сьогочасного й майбутніх поколінь до чер-гових історичних завдань.

Наша й зацікавлена Шевченком чужинецька лі-тературна критика ствердила без сумніву, що одним із таких видань, в яких живе й діє дух справжнього Шевченка, є повне критичне видання його творів, що появилось в рр. 1959—1963 у в-ві М. Денисюка в 14 томах. Це збірна праця цілої низки учених шев-ченкознавців, починаючи членами довоєнного Україн-ського Наукового Інституту у Варшаві й кінчаючи членами теперішнього НТШ та УВАН на еміграції. Тому воно і найповніше, і найдокладніше, і найбагат-ше на нові здобутки науки шевченкознавства. В ньо-му вся духовна спадщина Шевченка: поезія ("Коб-заб"), драматичні твори, повісті, доступне досі листу-вання, репродукції рисунків і малярських картин, зразки перекладів його творів на інші мови, а також замітки й пояснення до текстів, найновіша й найпов-ніша бібліографія та збірник статей про Шевченка і його творчість. Можна сміливо сказати, що такого видання українська вільна наука ще не мала, що це — за словами проф. Я. Рудницького — "останнє сло-во справжнього наукового шевченкознавства".

Отож, повне видання творів Шевченка в 14 то-мах — це не тільки достойний нерукотворний па-м'ятник Шевченкові, здвигнений українською віль-ною наукою, яка єдина має можливість правильно ін-терпретувати творчість Поета, але й найкращий юві-лейний подарунок українському народові, передусім його еміграції. Мета видання — донести творчість Шевченка в найбільш зрозумілім, доступнім та есте-тичним вигляді до розуму й серця всякого читача, а тим самим підіймати українську свідомість у масах і спрямовувати енергію та зусилля всієї спільноти на здійснення національних і вселюдських ідеалів Добра, Краси і Правди, що були у Шевченка універсальни-ми символами Божих і людських моральних варто-стей.

Повне 14-томове видання творів Тараса Шев-ченка всіма сторонами заслуговує на те, щоб стати не лише прикрасою мешкання кожної свідомої укра-їнської родини, але й бути справді творчою лектурою для всіх нас, особливо ж для молоді та підростаючих поколінь, що не бажать відстати від рідного берега й шукають на ньому цілющих джерел духової сили, потрібної для здійснення предківських заповітів.

Видавництво висилає всі 14 томів негайно по одер-жанні замовлення. Замовлення слати на адресу:

MYKOLA DENYSIUK PUBLISHING CO.

2226 West Chicago Avenue, Chicago, Ill., 60622

U.S.A.